

KIBRIS'TA

SOSYALIST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

OCAK 1997 SAYI: 12 YIL: 2 FİYATI: 70,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

"ÇATLILAR" I HALK YARGILAYACAK !

Susurluk kazasından sonra, T.C. devletin karanlık ve kirli yüzü açığa çıktı. Devletin mafya-faşist ülkücü-kontrgerilla-siyasetçi temelinde yükselen ilişkileri ve bu ilişkilerin seri cinayetlere kadar varan sonuçları her gün bir bir açıklanmaktadır. Kazada ölen ülkücü-faşist Abdullah Çatlı, Abdi İpekçi ve Papa suikastleri nedeniyle Interpol tarafından aranmaktayken, Mehmet Özbay sahte kimlik ve polis karakolu ikamet adresi ile elini kolunu sallaya sallaya devlet ve mafyanın tetikçisi olarak eylemlerini sürdürmüştür.

A. Çatlı'nın 1992'den beri birçok kez Kuzey Kıbrıs'a geldiği açıklandı. T.C.'li insan hakları savunucusu bir kadının

ifadesine göre, 1993 yılında Girne Emniyet Müdürlüğü'nde A. Çatlı tarafından sorgulandı. Çatlı'nın 1996 yılındaki Kıbrıs ziyaretlerinden birinde (26 Nisan-1 Mayıs), Jasmin Court Hotel'in de sahibi olan kumarhaneler patronu Ömer Lütfi Topal ile birlikte olduğu açıklandı. Ancak daha sonra öldürülen Ö. Lütfi Topal'ın vurulduğu silahlarda Çatlı'nın parmak izleri bulundu.

Temmuz ayının başında Kuzey Kıbrıs'ta bulunduğu sırada ise Kutlu Adalı öldürüldü (6 Temmuz). Ağustos ayındaki ziyareti esnasında ise iki Rum eylemcinin öldürüldüğü ara bölge olayları yaşandı. Ara bölge eylemlerinin örgütlenmesi için, Çatlı'nın 65 milyar TL para ile Kıbrıs'a geldiği ve Türkiye'den getirilen 2500 ülkücü faşisti örgütlediği

iddia ediliyor.

Kuzey Kıbrıs'taki faşist Ülkü Ocakları başkanı Mehmet Aslan'ın A. Çatlı'ya sahip çıkması, ona mevlit okutulması bu iddiaları doğrular niteliktedir. Başta "KKTC Emniyet Genel Müdürlüğü" olmak üzere, resmi "devlet" organları, önce, Çatlı'nın Kıbrıs'a gelişini valanladılar. İddiaların gerçekliği ortaya çıkması üzerine suskun kalarak olayı geçiştirmeye çalışıyorlar. 25 Aralık 1996 tarihinde, bir temel atma töreninde, Çatlı olayına değinen Rauf Denktaş ise, adeta A. Çatlı'ya sahip çıktı. T.C.

egemenlerinin dillerine doladığı, kokuşmuş, çürümüş, mafyalaşmış, cinayet şebekesi haline dönüşmüş "T.C. devletini yıpratmayın" teranesine; "...Olayları dışa akseden basınımız, aksettirdiği olayların ne kadar doğru

olduğunu, kime hizmet ettiğini, Rumların bunlardan nasıl yararlanacağını, bizi nasıl yaralayacağını düşünmek mecburiyetindedir. Mücahitlerimiz, güvenlik kuvvetlerimiz, askerlerimiz sınırda fedakarlık yaparken, basınımızın da her şeyi ölçüp tartması lazımdır.... Biz mukavemetimizi Anavatan'ın desteği ile yürütmekteyiz. Ama herşeyi ve özellikle kötü addedilebilecek olayları Anavatan'dan gelenlere atfetmek ağgözlülüğünü aöstermek bu memlekete. halka hizmet değildir." (Ortam 26/12/96) diyerek katılmıştır. Bunları söylerken de aslında, iddiaları doğrular itiraflarda bulunmaktadır. Ara bölgede eylem yapan ülkücü-faşist grupların "mücahitler, askerler" olarak "devlet emrinde" fedakarlık yaptıklarını, Kuzey Kıbrıs'taki bütün "kötü" işlerin "Anavatan'dan" kaynaklanmadığını, buradaki bazı "kötü" olayları da "yerli" birtakım "kötü" odakların gerçekleştirdiğini itiraf etmiş oldu.

Olayların gelişim yönü Kutlu Adalı cinayetinin arkasındaki faileri açıkca ortaya koymaktadır. Tetiği çeken veya çektiren ülkücü-mafya tetikçisi A. Çatlı olabilir. Ancak Çatlı "devlet adına kurşun atan şerefli" bir "T.C. devleti görevlisi" idi.

KKTC'DE NÜFUS PATLAMASI ! SAYILMADIK SATILDIK !

★1974'ten bu yana her yıl binlerce insanımızın göç ettiği gerçeğine rağmen,

★1993'te yapılan ve açıklama gereği duyulmayan sayım sonucu tahminlere göre 177 bin215 olan nüfusun üç yıl içinde 198 bin 215 olduğu açıklandı.

★Bu sözde sayım sonuçlarıyla değil Dünyayı, Kıbrıs Türkü'nü bile kandıramazsınız.

(KSG-Özel) DPÖ Müsteşarı Ahmet Zeki Bulunç tarafından yapılan açıklamaya göre 15 Aralık'ta yapılan genel nüfus sayımı sonuçları 198 bin 215'e ulaştı(!)

1993'te yapıldı da açıklanmayan sayıma göre, sadece üç yıl içinde KKTC nüfusu 21 bin 95 kişi artmış oldu. Son üç yılda, özellikle DP-CTP koalisyon döneminde kitlesel boyutlara ulaşan göçler hesaba katılmazsa bile bu artışın kamuoyunda "gülmece" konusu haline

geldiği gözlemlenmektedir.

Bir taraftan amaçlarının "defacto" nüfusu ortaya çıkarmak olduğunu iddia eden DPÖ yetkilileri, diğer yandan 1996 yılı sonuçları ile 1960 yılı sonuçlarını kıyaslayıp artışın normal olduğu manevrasıyla bir taraftan göç olayını gözden kaçırmaya diğer taraftan da "defacto" olarak yaratılan asimilasyon ve entegrasyon politikalarını gizlemeye çalışmaktadır.lar. Kamuoyunun merak ettiği şu soruları yetkisiz yetkililere yöneltelim bakalım yanıtlayabilecekler mi?

1-KKTC'de yaşayan Kıbrıslı Rumların sayısı kaçtır?

2-KKTC'de yaşayan Kıbrıslı Maronitlerin sayısı kaçtır?

3-KKTC'de yaşayan TC vatandaşı Türklerin sayısı kaçtır?

4-KKTC'de yaşayan çift vatandaşlık sahibi insanların sayısı kaçtır?

5-Bu insanlar aynı zamanda hangi ülke vatandaşlarıdır?

6-KKTC'de yaşayan Kıbrıs orijinli insanların sayısı kaçtır?

BAŞYAZI

Susurluk kazası ile T.C. devletin gerçek kirli yüzü açıkça gün ışığına çıktı. Kuzey Kıbrıs'ta egemen olan T.C. devletin bu kirli yüzünün buraya da yansımaması olası değildir. Nitekim, mafya-kontrgerilla tetikçisi ülkücü-faşist Abdullah Çatlı'nın 1992'den beri en az 11 defa Kıbrıs'a geldiği açıklandı. 1996 yılındaki ziyaretlerinin birinin Kutlu Adalı'nın katledildiği günlere, birinin de Ağustos ayında iki Rum gencinin katledildiği ara bölge olaylarının yer aldığı günlere denk geldiği açıklandı. Burada ilişkide olduğu sivil ve resmi faşist odaklar ve kişiler açıklandı. Girne Emniyet Müdürlüğü'nde T.C.'li bir kadını sorguladığı açıklandı. Bu açıklamalar bizim için sürpriz olmamıştır. Bu cinayetlerin ve olayların arkasındaki gerçek gücün kim olduğu konusundaki tesbitlerimiz bir kez daha doğrulanmıştır. Bu işleri yapan kişinin ismi Çatlı, Hasan, Hüseyin olabilir. Kutlu Adalı cinayeti belki A. Çatlı'nın üzerine yıkılıp, adi bir suç gibi kapatılmaya

(Devamı
Sayfa 6'da)

KIBRIS'TA
SOSYALIST
gerçek

SAYILDIK MI? SATILDIK MI?

Bir kez daha evlere kapatılıp "sayıldık". Bir kez daha diyoruz çünkü, bu ilk "sayılışımız" değil. Hani "sayılmamıza" rağmen hiç açıklanmayan bir sayım daha yaşamıştık ya, 1993'dü yanılmıyorsam, her nedense o sayım sonuçları da tıpkı şimdiki gibi Ankara'ya uçurulmuştu. Uçurulmaya uçurulduysa da bir daha adamıza dönüş yapamamıştı o sonuçlar. O zamandan bu güne nece "göçmen kuşlar" gelip gitti adımıza ama, o sayım sonuçları bir türlü gelemedi. Neyse bırakalım yıllar önce yapılan "sayım" sonuçlarını. Ne önemi var ki bunun? Hem o "sayım"ın doğru dürüst yapılmadığını söylemedi mi büyüklerimiz? O yüzden değil mi ki "ilk kez sayım yapıyoruz" diye övündü Türkiye'den gelen büyüklerimiz. Övündükleri kadar var aslında. Övünmeyi hak etti büyüklerimiz. Niye mi? Bir kere onlar bu kez "sayım" sonuçlarını gizlemeyeceklerini ilan ettiler. Bir önceki gibi sonuçları yine Ankara'ya uçurdular ama geri getirip açıklamak üzere. Eee! sorun ne o zaman? Sorun yok, hem de hiç! Kimlik gösterme zorunluluğu olmayan bir "sayım" da sorun mu olur? "Özgür" bir ülkede yaşamıyor muyuz? İsteyen KKTC vatandaşıym desin, isteyen TC ve hatta Pakistanlı ne çıkar? Önemli olan "bilimsel" bir sayım yapmak. Yani, şimdi isteyen istediğini mi yazdırdı sayım memurlarına? Hah şunu bileysin.. Hepsu bu kadar da değil. Nasıl yani? 12 yaşında bir kızın var mı senin? Yok. Benim var N'olmuş varsa? 12 yaşındaki kızıma sayım memuru "hiç evlendin mi?", "hiç çocuk doğurdun mu?" diye sorular sordu, 12 yaşındaki bir çocuğun evlenemeyeceğini bile bile. Yapma yahu! İşte böyle bir "sayım"ı yapılan; kimin vatandaş kimin "turist" olduğunu gerçekten açığa çıkaramıyacak, kimin gerçekten çalışıp kimin çalışmadığını, kimin imam nikahlı kimin resmi nikahlı olduğunu ortaya koyamıyacak bir sayımdı yaşadığımız. Üstelik de kurşun kalemle doldurulan sayım formlarının bilimselliğinden değil "filimselliğinden" kimsenin şüphesi olmamalı. İşin gerçeği şu ki aslında sayılmadık, SATILDIK: Niye? SATILDIK çünkü, iki kuruş uğruna yüzlerce "sayım memuru" Kıbrıslı Türk, olayı belli belirsiz demeçlerle geçiştiren sendika-kuruluş ve parti, edilgenlikten kurtulamayıp böylesi bir olaya alet olan tüm Kıbrıslılar istemeden de olsa SATILDIK. Doğru yahu! sayılmadık, SATILDIK! NOT: Bu yazı yazıldıktan sonra "sayım" sonuçları açıklandı. "KKTC'de yaşayan defacto nüfus 198215 kişi" İşte "defacto" ülkenin "defacto" nüfusu.

GÜZELYURT BELEDİYESİ ÇALIŞANLARI SÜRESİZ GREVDE

(KSG Özel) 27 Aralık 1996 tarihinde Güzelyurt Belediye çalışanları süresiz grev eylemine başladılar. Muhabirimizle görüşen grevci çalışanlar, Toplu İş Sözleşmesinden kaynaklanan geriye dönük maaş farklarını Mart ayından beri alamadıklarını ve 25 Aralık tarihinde ödenmeleri gereken 13. maaş ikramiyelerinin hala daha ödenmediğini, bu nedenlerden dolayı talepleri karşılanana dek süresiz grev eylemini başlattıklarını açıkladılar. Grev Güzelyurt Belediyesine ait bütün işletme merkezlerinde başarı ile sürdürülüyor.

İNGİLTERE DIŞİŞLERİ BAKANI M. RIFKIND KIBRIS'TA

36 yıllık bir aradan sonra Kıbrıs'ı resmen ziyaret eden ilk İngiliz dışişleri bakanı Malcolm Rifkind, 15-16 Aralık tarihlerinde Kleridis ve Denktas'la Kıbrıs sorununa çözüm bulmak amacıyla görüştü. Bu görüşmelerin sonucunda M. Rifkind, çözüm yolunda temel oluşturacak "10 Temel Unsur" elde ettiğini açıkladı ve bu unsurları şöyle açıkladı:

1. Amaç, Üst Düzey Antlaşmaları ve Güvenlik Konseyi kararları ile uyum içinde iki bölge, iki toplumlu bir federasyona dayalı ve Kıbrıs sorununun tüm yönlerini içeren kapsamlı bir çözüm olmalıdır.
2. Federasyon ve anayasası, BM Genel Sekreteri tarafından tanımlandığı gibi, iki toplumun siyasi eşitliği ilkesini yansıtmak.
3. Federasyonun tek bir uluslararası kişiliği olacak. Federasyonun varlığı ve yetkileri iki toplumun ayrı ayrı referandumlarından kaynaklanacak.
4. Taksim veya ayrılma hakkı olmayacak, ayrıca taraflardan hiçbirisi tek başına federasyona hükmedemeyecek.
5. Bir bütün olarak her iki toplumun ve anlaşmanın güvenliği uluslararası garantiler ve tarafların mutabık kalabileceği uluslararası ortak güvenlik önlemleri aracılığıyla sağlanacak.
6. İki federal bölge arasındaki sınır şimdiki ateşkes hattı sınırı olmayacak. Bu konudaki ayarlamaların, mülteci sorununun çözümüne katkı sağlaması gerekir.
7. 1997'nin ilk yarısının bitiminden önce, Kıbrıs sorununa kapsamlı bir çözümü amaçlayan BM himayesinde süresiz yüz yüze görüşmelerin başlaması gerekir. Bu yüz yüze görüşmelerin hazırlıkları, yoğunlaştırılmış bir süreç içerisinde 1997 yılının başlarında yapılacaktır.
8. Bu müzakerelerin başarıyla sonuçlanması, iki taraf arasında ortak güvenin yaratılmasına bağlı olacaktır. Bu nedenle, bunu başarmak için gerekli adımları teşvik etmeleri ve gelecek aylarda gerginliği artırıcı hareketlerden kaçınmaları her iki taraf için de önemli olacaktır. Her iki taraf, özellikle, askersizleştirme, silahlara mermi konmaması ve askeri davranış kuralları ile ilgili BM çabalarının başarıyla sonuçlanması yönünde çalışacaklardır.
9. AB'ne giriş koşulları, adadaki tüm halkların yararına olmalıdır ve AB'ne giriş her iki toplumun da temel çıkarlarının göz önüne alınmasını gerektirir.
10. 1997'de siyasi bir çözüme ulaşılması halinde, Kıbrıs'ın AB'ne giriş koşulları ile ilgili müzakereler, ki bu müzakereler

yaklaşık bir yıl sonra başlayacak, AB Hükümetlerarası Konferansı'nın Amsterdam'da gelecek yılın ortalarında, bitiminden altı ay sonra iki toplumlu, iki kesimli federasyon adına yürütülecektir.

Rifkind, ayrıca, varolan 1960 Garanti Antlaşması'na İngiltere'nin büyük önem verdiğini ve bu anlaşmaya olan taahhüdüne uydüğünü söyledi. Belli ki, İngiliz emperyalistleri AB'nin diğer emperyalist güçlerinin, AB adına Kıbrıs sorunu konusunda inisiyatif ele alıp girişimlerde bulunmalarından rahatsız olmuşlardır. Bu bakımdan, Dışişleri Bakanı'nı Kıbrıs'a gönderdiler. Burada, İngiliz emperyalistleri ile diğer AB emperyalist güçleri arasında sürmekte olan AB'nin geleceği konusundaki çelişkileri ve kavgalarının da bu ziyaretin yapılmasında büyük rol oynadığını ayrıca vurgulamak gerekir. Anglo-Amerikan emperyalistleri inisiyatif ve Ada üzerindeki etkilerini bırakmak veya paylaşmak niyetinde değiller. Rifkind bu bakımdan, İngiliz emperyalistlerine Ada üzerinde askeri üsler hakkını veren 1960 Garanti Antlaşmalarına sıkı sıkıya sarılıyor. Bu doğrultuda da T.C.'nin ve Denktas'ın duymak istediklerini söylüyor. Rifkind aslında, AB'ne karşı Türkiye kozunu oynuyor. Söyledikleri ve "10 Temel Unsur" Denktas'ın ve T.C.'nin reddedeceği konular değildir. Ancak Denktas kendini naza çekiyor.

Görülen o ki, 1997 yılında, BM'in de Genel Sekreteri değişikliğinin ABD'nin isteği doğrultusunda gerçekleşmesi ile birlikte, ABD-İngiltere-BM çerçevesi içerisinde Kıbrıs sorunu ele alınıp Anglo-Amerikan çıkarları doğrultusunda "çözüm" girişimlerine başlanacak.

AYIN İNCİLERİ

1- Sn.Hasan Kahvecioğlu, Abdullah Çatlı'nın Kuzey Kıbrıs'ta gelip faaliyet yürüttüğü tartışmaları içerisinde "içimize kurt düştü" diyor.

Oysa Abdullah Çatlı içimizdeki kurtlardan sadece birisidir. Onyıllardır içimize o kadar kurt düştü ki, bu kurtlar sürüye dönüştü. Halkımızın dikkatine.

2-Bütçe görüşmelerinde CTP milletvekili Sn. Mehmet Civa "Politikacılar spordan çekilin" dedi.

Sn. Civa "Politikacılar spordan çekilin" derken "Bankacılığın tatlı rant ekonomisinden ve tüccarlıktan da çekilin" demeyi unuttu. Bizden hatırlatması.

3-İzmir, Karşıyaka Belediyesi Sn. Denktas'a "İnsan Hakları ödülü" verdi.

Günümüzde ödüller "Peynir-ekmek" gibi dağıtılıyor. Rus Jirinovski'ye ödül, Kenan Evren'e ödül, Sn.Denktas'a ödül...

Bu ödüller veren kadar değer ifade eder. Varsın Kutlu Adalı ödölsüz kalsın.

4-Rum öğretmenler özel ders verdikleri için yasal kovuşturmayla uğradılar.

Yıllardır Kuzeyde özel ders tartışmaları yaşanırken özel ders veren öğretmenler, özel ders verme gerekçelerini "maaşlarının azlığına" bağlıyorlardı. Oysa Güney Kıbrıs'ta öğretmenler ortalama 150-160 Milyon TL maaş almaktadırlar. (Mal ve hizmetlerde Güneyle Kuzey arasında belirgin bir fark yoktur). BU gelir düzeyine rağmen Rum öğretmenler özel ders vermek için çırpınmaktadırlar. Demekki sorun, maaş azlığı değil, herkese rağmen bireysel kurtuluş isteğidir. Bizim özel derscilere duyurulur.

BU İTTİFAKA DİKKAT

Okuyucuların hatırlayacağı gibi 11. iddia edilen Eyüp Zafer Gökbilen, Türk-Bir

sayımızda, TC'den gelen üst düzey bakanların "maneviyat eksikliğimizi" gidermek için kuran kursları ve imam hatip liseleri açılmasının gerekliliğini vurgulamışlardı. TC Kıbrıs İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Abdullah Gül ayağının tozu ile Şeyh Nazım "Hazretleri"ni ziyaret etmişti. Gazetemiz, bu ziyaretle ilgili yorumunda "Maneviyatımızın eksikliğini giderme işinde Şeyh Nazım'a da önemli görevler düşecek" demiştik.

Olayın üzerinden 1 ay geçmeden Şeyh Nazım "Hazretleri" Lefkoşa'da "Büyük İslam Kurultayı" topladı. Toplanan kurultayda 59 kişilik Şura oluşturuldu. Bu şurada Abdullah Çatlı ile ilişkisi olduğu

Başkanı Erhan Arıklı, Milliyetçi Adalet Partisi Başkanı Zorlu Töre gibi isimler de yer aldı.

TC, asimilasyon ve ilhakı sancısız başarabilmek için adım adım yeni kartlarını oynamaktadır. Ciddi bir nüfus aktarımı, faşist ocakların kurdurulup, büyütülmesi ve nihayet

faşistlerle gericilerin ortak hareketinin sağlanması. TC'de de aynı filimi görmüyormuyuz? Unutan Sivas Katliamını hatırlasın!

Kurultayda Şeyh Nazım yaptığı konuşmada "Türkiye Kıbrıs'ın tümünü almalıydı" dedi. MAP Başkanı Zorlu Töre ise konuşmasında Kuran kurslarının yasaklanmasına karşı çıktı. Türk Bir Başkanı Erhan Arıklı "Türkiye'den bu konuda baskı gelince yetkililer gereğini yerine getirecek" dedi.

Sonuç olarak faşistlerle, gericilerin devlet eli ile halka karşı kullanılması Kıbrıs Türkü'nün gelecek günlerine iyice ipotek koymak isteyecektir. Görev demokrat, devrimci Kıbrıs Türk Emekçileridir.

Emekçiler, siz de kendi cephenizi kurunuz.

BİR SERGİDEN
İZLENİMLER

(K.S.G Özel) Bu sergi bir doğa manzarası, bir vazoda çiçekler veya soyut resimler dolu bir sergi değildi. Bu sergi, 18/12/96 tarihinde insan hakları hareketinin Kıbrıs Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği salonunda açtığı "utandıran tarih" isimli azınlıklar sergisiydi.

1955 yılında MİT'in tezgahı ile Selanik'teki Atatürk'ün evine bomba konmuş ve hemen akabinde İstanbul'da yaşayan Rum azınlığa karşı bir saldırı ve şiddet tezgahlanmıştı. İstanbul'da yaşanan bu saldırılarda binlerce Rum'un evi, dükkanı yakılmış, yıkılmıştı. Bu olaydan sonra binlerce Rum İstanbul'dan Yunanistan'a göç etmek zorunda kalmıştı.

İşte bu olayları yansıtan haber ve fotoğrafları içeren "utandıran tarih" isimli sergiyi Türkiye'ye İnsan Hakları Derneği yardımı ile İnsan Hakları Hareketi açmıştır. Serginin açılışında bir konuşma yapan Sn. Arif H. Tahsin olaylardan 1-2 gün sonra İstanbul'a gittiğini ve orada gördükleri ve duyduklarından dehşete düştüğünü anlattı. Arif Hoca 6-7 Eylül olaylarının tamamı ile askerinin kontrolünde yapılan bir saldırı olduğunu anlattı. Bu saldırılardan zarar gören Rumlar şikayetçi oldukları zaman ilgili komutan "alın beyfendiyi istirahat" diyormuş. Tabi bir güzel dayak veriliyormuş. Yine şikayete giderse yine "alın beyfendiyi istirahat" yaşıyor. Sonuçta şikayet geri alınıyor.

İşte "utandıran tarih" sergisinden utandıran resimler ve utandıran izlenimlerin bir kısmı.

EMPERYALİZMİN UŞAKLARI GÜNEY'DE DE BOŞ
DURMUYOR

1955 yılından beri Kıbrıs'ta iki toplum arasındaki kardeşliği baltalamak, işbirlikçi burjuvaziye imkan sağlamak ve sözde anavatanlara Kıbrıs'ta avantaj sağlamak için Rum ve Türk liderliğinin elinden gelen gayreti göstermiştir, göstermektedir. 1955-1974 arasında kan, gözyaşı ve göç Kuzey Kıbrıslıların yazgısı olmuştur.

Kuzeyin kompradorları T.C'yle entegrasyonu resmi zemine oturtmaya çalışırken, Güneyin kompradorları da "Yunanistan-Rum ortak savunma doktrini" adı altında aday daha da silahlandırmaya çalışmaktadırlar.

Rum yönetimi güvenlik gerekçesi ile hızla silahlanmakta, ortak savunma doktrini çerçevesinde Baf'a askeri havaalanı inşa ederek burada 50 uçaklık saldırı filosu bulundurmak istemektedirler. Yine uzun menzilli füzeler almak isteyerek ortamı daha da ısıtmaya çalışmaktadırlar.

Kıbrıs halkının başına ne geldiyse, emperyalizmin yerli uşaklarından geldi.

Kıbrıs halkı varolan askeri güçlerin, tüm üstlerin adadan gitmesini savunmak ve yerli uşakların iktidardan uzaklaştırmak görevi ile karşı karşıyadır.

Çağrı varolan güçlerin gitmesi çağrısı olmalıdır. Yoksa gelecek yeni güçlerle şövenizm, kan ve gözyaşı ancak daha fazla artar.

KOMİK BİR ASGARİ ÜCRET : 23 MİLYON TL

12 Aralık 1996 tarihinde, Asgari Ücret Saptama Komisyonu, 1 Ocak 1997 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere asgari ücreti 23,000,000.-TL olarak belirlediğini açıkladı. İşçi+işveren+hükümet temsilcilerinden oluşan komisyonda, işçi temsilcileri asgari ücretin 26 milyon TL, işveren temsilcileri ise 20 milyon TL olmasını önerdiler. Daha sonra hükümetin önerisi olan 23 milyon TL işverenin muhalefeti, işçinin onayı ile kabul edilmiş oldu.

1996 Ocak ayında belirlenen asgari ücret 14,800,000.-TL idi. Bu miktar döviz olarak \$240.50 ve 154.60 Stg.'e eşitti. 23 milyon TL ise bugün, \$215.20 ve 128.40 Stg.'e eşittir. Görüldüğü gibi asgari ücret geçen yılki reel değerinin ortalama %13 altında kalmıştır. Bu azalma sistemli her yıl gerçekleştirildiği için işçi-emekçi halk sınıflarının reel ücretleri her yıl kırılmakta ve böylece alım güçleri her yıl biraz daha düşmekte ve bu sınıflar biraz daha yoksullaşmaktadırlar. Bunun tersine burjuvazi biraz daha zenginleşmektedir.

1996 yılı başında DP-CTP koalisyonu asgari ücretin yılda iki defa belirleneceğini duyurmuştu. "Emekten ve emekçiden yana" CTP'nin yer aldığı bu koalisyon sözünü tutmamış, ve %100'ün üzerinde seyreden enflasyon karşısında işçi-emekçi sınıfını ezdirmiş, sömürülmesine ön ayak olmuştur.

Bu günkü fiat artışları ve enflasyon karşısında dört kişilik bir ailenin insanca yaşayabilmesi için en az 50 milyon TL'ne ihtiyacı varken, 23 milyon TL'ni kabul eden işçi temsilcileri işçi sınıfına karşı büyük bir ihanet içine girmişlerdir. İşçi sınıfı kendi saflarından devrimci önderler çıkarmadığı sürece sendika ağaları tarafından satılmaya devam edileceklerdir. Haklı olduğu davada hakkını alamayacaktır.

KIBRIS'TAN
KISA-KISARUM KADIN TC'Yİ
MAHKUM ETTİRDİ

1989 yılında Girne'deki evine gitme iddiası ile arabölgede gösteri ve yürüyüş yaparken Kuzey Kıbrıs askeri güçleri tarafından tutuklanan Rum kadın Titina Loizidu sebest bırakıldıktan sonra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurdu. Evine gitmesinin engellendiği iddiası ile açılan davaya bakan mahkeme TC'yi suçlu bularak yaklaşık 113 Milyar TL tazminata mahkum etti. Güney Kıbrıs'ta bu karar sevinç yarattı. Çünkü Rum Yönetiminin yıllardır "Kıbrıs Sorununda bizim muhatabımız TC'dir" yaklaşımı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde Tescil oldu, diyorlar. Türkiye Devleti son yıllarda sürekli Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde yargılanan ve mahkum olan devlet konumundadır. Nitekim TC'yi ilgili mahkemede savunan Türk avukat da deliller karşısında savunma yapmaktan aciz kaldığını söyleyerek bu görevinden ayrılmıştı.

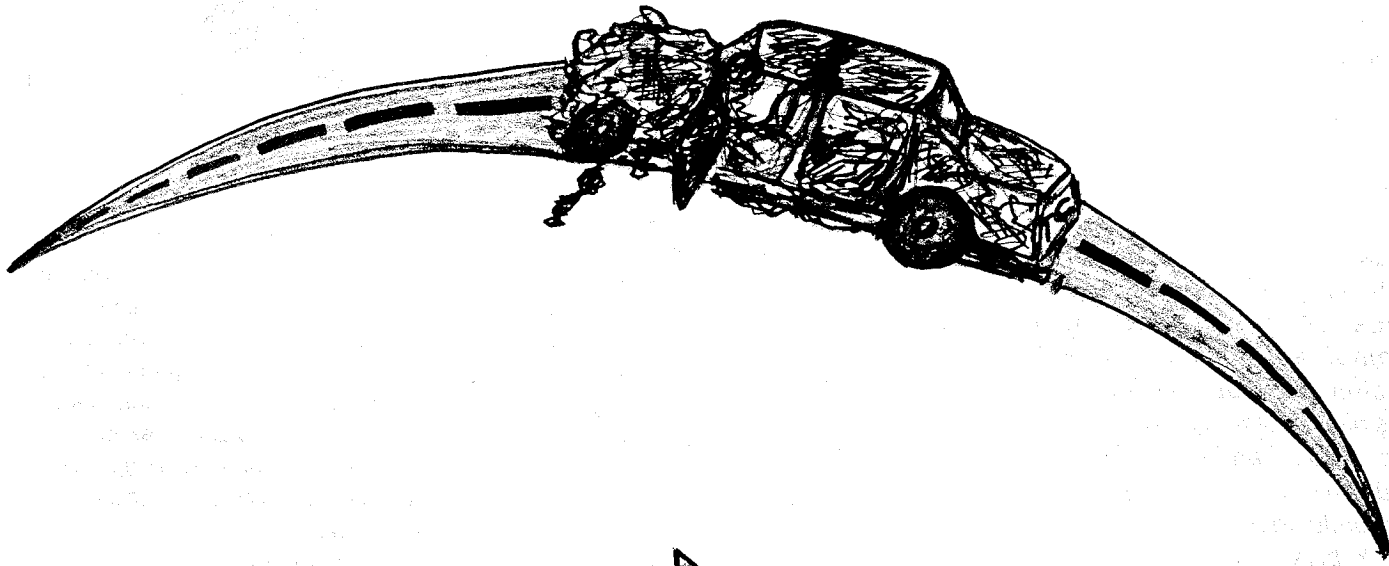
TARİH YAĞMALANIYOR

Cinayet, soygun ve terörün yaşandığı Kuzey Kıbrıs'ta mafya at koşturtuyor. Son olarak

Aralık ayı içerisinde milyarlık tarihi eser hırsızlığı yapan asker-sivil bir çete ortaya çıktı.

Eski adı Maratuvono olan Ulukışla köyünde askeri bölgede olan Ay Tekla kilisesinden 10 milyarlık tarihi eser çalınmıştır. Bu çete içerisinde 3 de TC askeri olduğu ortaya çıkmıştır. Bir üstegmen ve iki başçavuş bu hırsızlık olayında rol almışlardır.

20 yıldır askeri bölge olan Maraş'tan nelerin götürüldüğü hala ortaya çıkmış değildir. Özellikle son yıllarda gerek Güney Kıbrıs gerekse Kuzey Kıbrıs mafyanın üssü ve esrar, kumar, kadın ticaretinin merkezi olmuştur.

KIBRIS
SOSYALİST
gerçekİŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

EMPERYALİZM VE ÇEVRECİLİK

"Çevre kirliliğinin olduğu yerde para vardır" terimini duyduğumuz zaman, bu terim kulağımıza acaip gelebilir. 1980'lerin sonlarında çevreyi koruma borazanına sarılan emperyalistler, bağımlı ve geri bırakılmış ülkelere çevrecilikle ilgili nutuklar atıyor. Emperyalistler gerçekten çevreci mi oldular?

Yayınlanan verilere göre, emperyalistler çevreciliği başka nendenden dolayı çekici buluyor. Veriler; A.B.D., Almanya ve Japonya'da "Çevreyi temizleme ve kirliliği durdurma" piyasasının hızla geliştiğini gösteriyor. Basında yayınlanan bilgilere göre, bu alandaki dünya piyasasının önümüzdeki dört yılda 200 milyar dolardan, 600 milyar dolara çıkması bekleniyor. Demek ki, çevreyi koruma borazanlığının ardında milyarlarca dolarlık karlar yatmaktadır.

Emperyalist bir ülke olan Büyük Britanya'yı ele alalım...

Son zamanlarda yayınlanan 1993 verileri (Milli Veriler Dairesi), Britanya'da karbondioksit v.s. üretiminin %22'sinin fabrika üretiminden kaynaklandığını gösterirken, özel araçların %22 karbondioksit v.s. gazı ürettiği belirtiliyor. Bu değişik kategorilerin ekonomik üretime katkısı ise şöyle;

Fabrika üretimi ekonomiye %21 katkıda bulunurken, özel araçların ekonomiye yok denecek kadar azdır. Britanya emperyalist hükümeti bir yandan özel araçların kullanımını kısıtlamak istediğini söylerken, diğer yandan şirket araçlarına vergiden indirim sağlıyor. Verilere göre, şirket aracı kullananlar sinsice vergi kaçakçılığı yapmakta ve bu da maliye bakanlığına bir milyar sterling'e mal olmaktadır. Yine aynı Britanya emperyalist hükümeti, "para yetersizliği"ni neden göstererek, her türlü sağlık ve sosyal hizmetlerden kesinti yapmaktadır. Bu yetmezmiş gibi, otobüs ve tren ücretleri sübvansiyeye edilen işçiler bu sübvansiyelere vergi öderken şirket müdürlerinin oto-park harcamaları vergiden muaf tutulmaktadır. Örneğin Londra'ya dışardan gelen, yoğun trafik sıkışıklığına ve hava kirliliğine neden olan araçların beşte dördünü şirket araçları oluşturmaktadır. Yılda 70 bin ton zehirli "particulate" üreten dizel kamyonlar, yılda 100 bin işçinin ölümüne neden olurken "Çevre Kirliliği-Kraliyet Komisyonu 1994 Verileri", temiz dizel veya alternatif taşımacılığın kullanımı teşvik edilmemektedir.

Bilindiği gibi karbondioksit v.s. gazları bir sera gibi yeryüzünün sıcaklığını yavaşça artırır. Elektrik sanayiinin hava kirliliğine katkısı yüksek olmasına rağmen, ekonomiye katkısı ise %1.5'tir. Bu sanayii %26 karbondioksit v.s. gazları üretirken, asitli yağmura katkısı ise %44 olarak veriliyor.

Tarımın çevreye zararlı

olabileceğini az kişi düşünebilir. Fakat verilere göre Britanya tarımının asitli yağmura katkısı %10 iken ekonomiye katkısı ise %2 olarak veriliyor.

Çevre kirliliğine büyük katkısı olan büyük sektörler karşı önlem almayı sürekli olarak geciktiren Britanya emperyalist hükümeti, bu sektörlerden uğrayacağı kayıpları dikkate alarak, kar a m a c ı n d a n başka amaç gütmeyen "serbest rekabet ilkeleri temelinde çevreyi koruma"yı hedefliyor! Emperyalist tekeller ve şirketler, hükümeti değişik

yollarla kontrol ettiklerinden, çevre korumacılığı ikinci plana itilmektedir. Özellikle eski bakan ve bir dizi milletvekilinin emperyalist şirketlerin yönetim kurullarında yer almaları (örneğin, eski çalışma bakanı şu anda Excel Logistics, Pickfords v.s. taşımacılık holding şirketinin yönetim kurulu üyesidir), diğer konularda olduğu gibi çevrecilik konularında da gerekli önlemlerin alınmamasına neden olmaktadır.

Tüm bunların yanında veriler, dünyada üretilen karbondioksit v.s. gazlarının %70'inin Avrupa ve Kuzey Amerika tarafından üretildiğini gösteriyor. Bu olgular, emperyalizmin bağımlı ülkelere çevrecilikle ilgili verdikleri nutukların katıksız ikiyüzlülük olduğunu kanıtlıyor. Bağımlı ülkelerin hakim sınıfları, bu ikiyüzlülüğü kullanarak, kendi ülkelerinde çevreyi koruma girişimlerine karşı çıkıyor ve endüstrileşmiş ülkeleri çevreyi kirlüten ülkeler olark gösteriyor. Bu hakim sınıflar, para uğruna kendi ulusunun yoksul insanlarını ölüme terk ediyor. Hindistan'da Union Carbide (A.B.D. şirketi) kimyevi kombinasyondaki patlama 2000 kişinin ölümüne ve on binlerce kişinin kör olmasına neden olurken, ne Union Carbide ne de Hindistan hükümeti patlamanın sorumluluğunu kabul etmedi.

Kıbrıs'ta ise, Kanlı Dere açık drenaj olarak kullanılmakta ve bunun sağlığa zararlı olmasına karşın hiç bir önlem alınmamaktadır. Para karşılığında denize (sahillere yakın yerlere) zararlı madde atımlar bilindiği halde, hiç bir yasal işlem yapılamamaktadır. Tarımda sağlığa zararlı bir dizi kimyevi ilacın kullanılmasına bilinçli olarak göz yumulmakta, köylülere hiç bir bilgi verilmemektedir.

Eeee... "üzüm üzümüne baka baka kararır" atasözü boşuna söylenmemiş demek...

LEFKE BÖLGESİNDE ÇEVRE KATLIAMI

A.B.D.'li şirket C.M.C. 1916 yılından 1974 yılına kadar Lefke yöresinde maden çıkartma faaliyetleri yürüttü. Başlangıçta Bakır, daha sonra Pirit, Altın ve Bakır çıkartan bu şirket 1974 yılında tesisleri ve ocakları terketti. 1916'dan 1974'e kadar Maden İşletmeciliği yapan C.M.C. Şirketi bölgeyi talan ederek tam bir çevre faciasına yol açtı. Yeraltı suları kirlendi. Denize bıraktığı atık sular denizin ölmesine yol açtı. Masmavi kıyılar kahverengi bir renk aldı. C.M.C. Şirketinin 1974'de adadan giderken geride bıraktığı atıklar, 3.5 milyon ton civarındadır. Bu maden atıklarında yapılan tahliller sonucunda yüksek oranda arsenik ve selenyuma rastlandı.

Doğayı ve insan yaşamını tehdit eden bu atıklar, emperyalistlerin kar uğruna neler yapabileceklerinin en büyük kanıtıdır.

Lefke madeninde çalışan Türk ve Rum emekçilerinin A.B.D.'li patronlara karşı yaptığı grevler hala belleklerde. Bugünse madencilerin çocukları, torunları emperyalizmin pislikleri ile uğraşmak zorundadır.

"Çevre şampiyonu" geçinen emperyalistler ve onların tekellerinin maskesi Lefke'de de düşmüştür.

Onlar için kar herşeydir. İnsan ve doğa hiçbirşeydir.

BİR KİTAP: DOĞA VE İNSAN

YAYINCININ NOTU Elinizdeki kitap, doğal çevre (ekosistem), bilim ve buna bağlı yönetsel sistemleri işçi sınıfının bakış açısıyla ele alan makaleler dizisinden oluşmaktadır. Kuşkusuz ülkemizdeki ekoloji ve çevre sorunları üzerine yetersiz de olsa, sayıları son yıllarda giderek artan, yayınlanmış bir çok eser bulunmaktadır. Fakat bu eserlerin çoğunluğunda sorun, birey-çevre ilişkisi temelinde şekillenmektedir. Bu eserler sorunun özüne doğru inmediğinden, kaynağı olan emperyalist, kapitalist sistemin sınırları içerisinde çözüme yönelmekte, bakış açıları daraldığı için de dolayısıyla gerçek alternatifler ileri sürmemektedirler. Oysa bu dev sorunlar yumağı, kar güdüsüyle donanmış barbar ve talancı mantığın egemen olduğu kapitalist sistemin bir armağanı (!) değil midir?

Yaşamın temel öğeleri dediğimiz güneş, hava, su, toprak ve besin maddelerinin değişime uğraması doğadaki yaşamın tükenmesine doğru atılan tehlikeli bir adımdır. Özellikle kapitalizmin aşırı kar hırsıyla sanayii maddelerinin üst düzeyde üretimi ve bu atıkların artımsız doğaya terk edilmesi, atom silahının kullanılması ve sık sık denemelerin yapılması ne yazık ki, insanlığın yaşamak için zorunlu ihtiyacı olan yerkürenin tahribini kaçınılmaz kılmaktadır.

Bilinen bir gerçek vardır; o da nasıl ki ölümler zengin, fakir tanımıyorsa ekosistemin bozulmasıyla doğacak yıkımlarda, bütün insanlık ve doğada var olan diğer canlılar da dahil payına düşeni mutlaka alacaktır.

Bugün doğaya hakim olmak anlayışıyla geliştirilen teknolojinin boyutları o kadar tahripkar olmuştur ki, yarım yüzyılda doğada açılan tahrifatların tamiri için yüzyıllar gerekmektedir. Bu gidişe dur demek için yerkürenin elimizden gitmesini beklemeyi, sanıyorum bize en güzel ifadeyle bir Karadeniz fıkrası anlatır. İdam mahkum olan Temel'i sehpaya çıkaran hakim sormuş: "Temel, son olarak söyleyeceğin bir şey var mı?" Temel, yutkunarak sağına soluna bakmış, "ha uşak" demiş, "bu bana bir ders olsun." Ne yazık ki, aşırı kar güdülerıyla yanıp tutuşan kapitalistlerden insanlık olarak bu fırsatı ellerinden alamadığımız takdirde, bu bize bir ders olsun deme fırsatı bile doğmayacaktır.

Öyleyse sorunu gerçekten çözecek olan hedefler ve araçlara sahip olmak çözümün ön şartı değil midir?

Elinizdeki bu kitapta yer alan makaleler, bilimsel temeller üzerinde şekillenmektedir. Aynı zamanda önerilen alternatif çözümlerin önünün kimlerin hangi gerekçeyle kapattığına da açıklık getirmektedir.

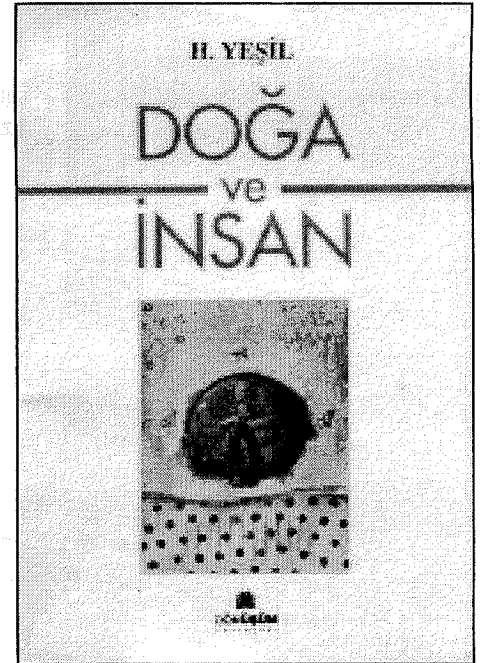
Makalelerin bir başka övgüye değer yanı, sorunların işçi ve diğer emekçi kitlelerin anlayabileceği bir dille ele almasıdır. Egemenlerin ve onların bilim adamlarının-kadınlarının bilimsel sorunları irdeleyen dil politikası kitleler nezdinde adeta anlaşılabilirlik üzerine kurulmuştur.

Eğer bu kitap doğal çevrenin korunumu bilincini geliştirmede ve doğru çözümlerin yaygınlaştırılmasında küçük bir katkı yapacaksa, kendini amacına ulaştırmış sayacaktır.

Kasım, 1996

Dönüşüm Yayınları

(Kitap gazetemizden temin edilebilir)

TÜRKİYE'DE KAYIP AİLELERİNE ULUSLARARASI ÖDÜL

İstanbul, Galatasaray'da kayıp ailelerinin birbuçuk yıldır devletin gözüne diken gibi batan eylemlerine uluslararası ödül verildi. Faşizme karşı mücadelede yaşamını yitiren Carl Von Ossietzky için adına her yıl verilen ödüle bu yıl Cumartesi Anneleri layık görüldü. Bu anlamlı ödül mücadelelerinde kayıp ailelerine yeni bir soluk, yeni bir taze kan olmuştur.

Yıllardır devletin beslemesi olan Kontrgerilla'nın yoksul halka, emekçilere karşı yürüttüğü katliamlar, gözaltında kayıplar, işkenceler artık düzen tarafından hasıraltı edilemiyor. Susurluk olayı ile ayyuka çıkan devletin kirli elleri artık kolay kolay temizlenemez. Kontrgerilla'nın başı olduğu söylenen Mehmet Ağar ve Faşist çeteleri yaptıklarıyla kitlelerde öfke, nefret ve tepki aldılar.

Ülkemizde de Ayhan Hikmet, Muzaffer Gürkan, Kutlu Adalı cinayetleri ve sayısız bombalama olayları bu faşist çetelerden sorulmalıdır. Bu cinayetlerin faili meçhul değildir. Bu bağlamda tetiği çeken "zavallı" taşeronların hiç önemi yoktur.

Faşist terörün döktüğü kan anaların gözyaşı ile birleşerek ergeç Faşist katilleri boğacaktır.

YUNANİSTAN'DA İŞÇİ-KÖYLÜ GÜCÜ BURJUVAZİYİ TİTRETTİ

AB'nin ve İMF'nin dayatmalarına teslim olan Yunan Hükümeti işçileri-köylüleri yoksulluğa mahkum etti. Devletin saldırılarına karşı 28.11.1996 tarihinde direnişe geçen köylüler, traktörlerle tüm yolları kapattılar. Hükümetin baskı ve bölme siyasetine karşı köylüler direnişlerini 22.12.1996 tarihine kadar sürdürdüler. Köylü eylemleri sürerken işçiler, memurlar köylülerle dayanışmak ve 1997 bütcesini protesto etmek için grevler ve mitingler düzenlediler. Ulaşımı, üretimi felç eden bu eylemler karşısında tüm burjuva partileri birleşerek emekçilere karşı işbirliği yaptılar. Düzenin uşaklığını yapan PASOK; Yeni demokrasi Partisi ve diğer partiler mücadeleyi bölmek için her yolu denediler.

Avrupa Birliğinin dayatmaları birçok AB ülkesinde olduğu gibi Yunanistanda da emekçilere yoksulluk getirdi. Bu nedenle gerek işçilerin, gerekse köylülerin talepleri emperyalist dayatmalara karşı yapıldı denebilir.

İşçilerin bazı talepleri:

- Maastricht Antlaşması ve İMF'nin planlarını reddedilerek yürürlükten kaldırılması.
- Özelleştirmenin durdurulması.
- Saldırı yasalarının kaldırılması.
- Sağlık, eğitim hizmetlerine daha fazla yatırım yapılması.

Köylülerin bazı talepleri:

- Tarımda AB'nin üretime koyduğu oranın kaldırılması.
- Üretimde kullanılan petrol ürünlerinin fiyatlarının düşürülmesi.
- Devlete olan borçların faizlerinin kaldırılması.
- Geçmişte gösterilere katılan köylülerin davalarının düşürülmesi.

Yunan sınıf kardeşlerimizin sorunları Kıbrıs'taki emekçilerin sorunlarından pek farklı değildir. Kıbrıs Emekçileri Türkiye, Yunanistan emekçilerinin sınıf kavgasına kayıtsız kalamaz. Bu dayanışma şovenizmin panzehiridir.

DÜNYA PROLETARYA'SININ KALBI LİVERPOOL'DA ATİYOR

15 aydan beri Liverpool Limanında çalışan 500 işçi grev ve direnişlerini sürdürüyorlar. Kapitalist saldırılara, işten çıkarılmalara, baskılara karşı direnen emekçiler, Aralık ayı içerisinde greve devam konusunda yapılan oylamadan 499 evet, 1 hayır çıktı. İngiliz burjuvazisini çıldırtan grev ve direnişe destek artarak sürüyor. Ülke içinde birçok sendika eyleme destek verirken, Liverpool Liman İşçilerinin bağlı olduğu TGWU sendikası eylemi desteklemeyip, kösteklemektedir.

Dünya Kapitalist, Emperyalist sisteminin topyekün saldırısı yaşanırken, Proletaryanın enternasyonal dayanışması kaçınılmazdır. Bunu bilen dünya proletaryası Liverpool'daki sınıf kardeşlerine her türlü desteği veriyor. Dünya proletaryasının Liverpool proletaryası ile

dayanışmasından bazı örnekler:

a) ABD Liman işçileri 9 Aralık'ta Liverpool işçilerini desteklemek için bir günlük greve gittiler.

b) Almanya Liman işçileri sendikası Liverpool grevcileri için aylık mali yardım yapılması kararı aldı.

c) Avustralya'da Sidney Liman işçileri Liverpool direnişini desteklemek için iş yavaşlatması ve maddi destek sağladı.

d) Danimarka'da birçok limanda dayanışma için 24 saatlik grevler yapıldı.

e) İspanya'da 4 bin liman işçisi 1 saatlik işi bırakma eylemi yaptı.

f) İsveç liman işçileri her ay maaşlarından 1 Sterlin katkı yaparak grevi destekliyorlar.

g) Japonya, Kanada, Meksika liman işçileri dayanışma grevleri ve maddi yardımlarla Liverpool direnişini destekliyorlar. İŞTE TOPYEKÜN SALDIRIYA TOPYEKÜN DİRENİŞ.

PERU'DA "TUPAC AMARU" BASKINI

Peru'nun başkenti Lima'da, 18 Aralık 1996 tarihinde Tupac Amaru Devrimci Hareketi'ne (MRTA) bağlı 20 kadar gerilla Japon elçiliğini basarak, o sırada Japon İmparatoru'nun doğum günü nedeniyle verilen resepsiyonda bulunan 400'e yakın davetliyi rehin aldılar. Gerillaların rehinlere karşılık talebi, 1992 yılından beridir hapiste tutulan örgüt önderi Rolando Polay ve yine hapiste bulunan 500 kadar örgüt üyesinin serbest bırakılmasını içeriyor. Peru hükümetinin bu şartları ve gerillalarla görüşmeyi reddetmesi üzerine eylem hala sürdürülüyor. Bu arada eylemciler 26 Aralık tarihine kadar rehinelerin bir kısmını peydar pey serbest bırakmışlardır. Şu anda gerillaların elinde 104 rehine bulunmaktadır.

Eylemin Japon elçiliğinde yapılması tesadüf değildir. Japon emperyalizmi Peru'nun ticari ve ekonomik yaşamında çok etkin bir konuma sahiptir. Büyük Japon tekellerinin hemen tümünün Peru'da yatırımları ve çıkar ilişkileri vardır. Rehinerler arasında bu tekellerin üst düzey yöneticileri de bulunmaktadır.

Peru'da MRTA ve Aydınlık Yol devrimci örgütleri yıllardan beridir komprador düzenin baskıcı yönetimine ve emperyalizme karşı silahlı kurtuluş mücadelesi vermektedirler.

FORUM İLK GENEL KURULUNU YAPTI

K.S.G. Londra. Birbuçuk yıldan beri faaliyet gösteren "Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Rumlar arasındaki işbirliği ve dostluk forumu" birinci genel kurulunu 28 Ekim 1996'da tamamladı. Forumun amaçlarını ve çalışma ilkelerini içeren tüzüğü onaylayan delegeler, aynı zamanda Kıbrıs'ta çözümünü de tartıştılar.

Bir grup delege Kıbrıs'ta Federasyondan yana tavır alırken, diğer delegeler ise federasyona karşı çıktılar. Kurul tartışmaları sırasında Kıbrıslı Rum delegelerin büyük çoğunluğu, federasyonun bugün için tek alternatif olduğunu savunurlarken, kendilerini Yunan milliyetçilerinden ayıran noktanın da bu olduğunu söylediler. Diğer yandan ise Kıbrıslı Türk delegelerin büyük çoğunluğu federasyonun hakim sınıf siyaseti olduğunu, aslında onların ilke olarak federasyona karşı çıkmadıklarını, fakat bugün federasyon savunmasının

çifte Enosis'e, Türk ve Yunan milliyetçiliğine yeşil ışık yaktığını açıkladılar. Diğer yandan, hem Kıbrıslı Türk hem de Kıbrıslı Rum delegeler kendilerinin milliyetçiler tarafından "hain" ilan edildiklerini fakat Türk ve Yunan (ayrıca Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum) milliyetçiliğine ve tüm yabancı ordulara karşı savaşmanın mutlak gereklilik olduğunu belirttiler. Genel Kurulun Kıbrıs'ta çözüm ile ilgili oylamasında oylar eşit oranda dağıldığından her iki düşünce de kabul edilmedi. Kurula sunulan uzlaşma önerisi ise yine red edildi. Bunun üzerine genel kurul, Forumun "Amaç Bildirgesi"ne göre siyaset güdülmesi gerektiğini belirterek gündemin diğer maddelerine geçti. Bilindiği gibi "amaç bildirgesi", Kıbrıs'ta devlet yapısının "anti-şovenist temelde Kıbrıs halkı tarafından belirleneceğini" ve bu devletin "Anavatan" siyasetlerinin tersine tüm milliyetlerin gerçek eşitliğine dayanan "üniter bir devlet" olması gerektiğini savunuyor.

LONDRA MEKTUBU

Y. Özgüney

TAKSİMCİLER,
KORKAK MİLLİYETÇİLER,
SOSYALİSTLER

Kıbrıs'ın geleceğinin emperyalist çevrelerce yoğun tartışıldığı bu günlerde üç ayrı düşünce kendini en açık bir şekilde sergilemektedir. Birincisi, uzun yıllardan beri adayı bölmek isteyen, adanın Yunanistan ve Türkiye arasında taksimi için askeri, siyasi, ekonomik ve diplomatik her türlü entrikaları kullanmakta geri kalmayan, Kıbrıslı Türk, Kıbrıslı Rum, Türkiye ve Yunanistan emekçileri arasında nefretliği yaratmayı amaç edinenlerin, çifte-enosiscilerin ve taksimcilerin düşüncesi. İkincisi, 22 yıldan sonra ortaya çıkan bölünmüşlüğü kullanarak kendilerine pay koparmaya çalışan ve adada yerli milliyetçiliği körükleyen ve bunu da İngiltere ve Avrupaya dayanarak elde etmeye çalışan yerli korkak milliyetçilerin düşüncesi. Üçüncüsü ise, bu durumdan hareket eden ve adada azrail görevini yapan yerli ve yabancı milliyetçiliğe ve de- factoya karşı çıkan, adadaki çeşitli milliyetlerin kardeşliğini savunan, sosyalistlerin düşüncesi.

Bu toplumsal gruplaşma yalnızca Kıbrıs'ta olmuyor. Londra'da yoğun Kıbrıslı topluluğun içinde de bu gruplaşma yaşanıyor. Taksimciler, IKKT Birliği, Mustafa Kemal Derneği ve Kıbrıs Türk Cemiyeti aracılığı ile TC devletinin siyaseti olan "Kıbrıs Milli Davası"ndan dem vuruyor; TC ve KKTC temsilciliği ile "Türk Okulları"ni olanaklarını bu amaçlar için de kullanıyor. Korkak milliyetçiler (pardon Avrupacılar) de "Toplumsal Bütünlüğümüz" sloganı ile geriye kalan bir dizi Kıbrıslı Türk dernekleri "Konsey" çatısı altına toplayarak Brüksel yollarını tutuyor.

Londra'daki Türk ve Kıbrıslı Türk basınında yer alan yazılar, Kıbrıslı Türk korkak milliyetçilerle taksimciler arasında dalaşmanın açıkça kızıştığını gösteriyor. "Yeni Oluşum" gazetesi ile taksimi körüklemeye çalışan taksimciler, belli bir süre sonra bu yolu terk edip, hafta sonu çalışmalar yapan "Türk Okulları"ni daha etkin kullanmaya giriştiler. Londra'da doğup büyüyen yeni nesile, Türklük ve taksimcilik aşılıyor; Kıbrıslı Rum emekçiler, Kıbrıslı Rum milliyetçilerle aynı kefiye konarak nifak tohumları ekiliyor. Taksimciler, TC basını ile işbirliği kuruyor, Almanya'da basılan ve Londra'da satılan TC gazetelerinde Kıbrıs konusu "Milli Dava" olarak ele alınıyor.

Taksimcilerle dalaşmada, Kıbrıslı Türk korkak milliyetçiler, ne kadar da "Kıbrıslı-Türkiyeli" ayrımına karşı çıktıklarını öne sürseler de TC devletinin "KKTC'yi BYPASS geçmesi"ni kullanarak kendilerine AB'de yer hazırlıyor. Milliyetçi olmadıklarını öne süren bu korkak milliyetçiler, Kıbrıslı Rum demokratlarla bile ortak çalışmayı red ediyor. Korkak milliyetçiler için önemli olan emekçilerin birliği değil, "farklı görüşlere sahip olan... Kıbrıslı Türk örgütleri bir çatı altında toplama"dır (İlker Kılıç, CTP Londra Derneği, Londra Toplum Postası, 7 Kasım 1996).

Londra'da Kıbrıslı Türkler arasında çatışma yapan sosyalistler, her türlü milliyetçiliğe karşı çıktıklarını yılmadan savunurlar. Sosyalistler ayrıca, Londra'da Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum toplumları arasında milliyetçiliğin güçlü olduğunun bilincinde hareket ederek, kısa dönemli çıkarlar uğruna ilkelerini terk etmeyeceklerini, fakat milliyet temelinde ayrı örgütlenmelere ise karşı olmadıklarını vurgular. Sosyalistler, milliyetçiliğe ve bugünkü statükoya karşı savaşım veriyor, Avrupa emperyalistleri ile değil, fakat Kıbrıslı Rum, İngiliz, Türkiyeli ve Yunanistanlı emekçi, demokrat, ilerici ve sosyalistlerle işbirliğini pekiştirmek için savaşım veriyor; milliyetçilik ve emperyalist dikenlerle dolu barış ve özgürlük yolunu temizleyerek ilerliyor.

TÜRKİYE'DE
KAMU
EMEKCİLERİ
TEK YUMRUK

14 Aralık 1996 günü Türkiye'nin dört bir yanından gelen 100 bini aşkın emekçi Ankara'da Kızılay Meydan'ını doldurdu. Emperyalizmin pençesindeki Türkiye'nin IMF ve Dünya Bankasına olan bağımlılığını, Kontrgerillanın cinayetlerini protesto etmek ve grevli, toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı için emekçiler yollara döküldü.

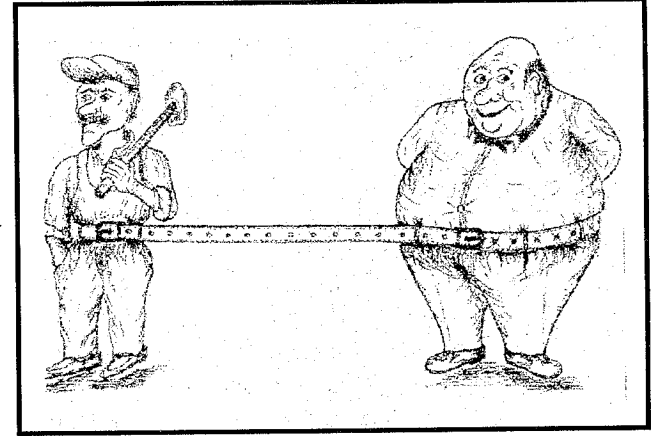
Onlarca emekçi örgütünün biraraya gelerek oluşturduğu KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) sermayeye ve onun sistemine karşı emekçilerin mücadelesinde önemli bir adım oldu. Kokuşmuş düzenin savunucuları kitleler önünde tel tel dökülürken, emekçiler "İş ,ekmek, özgürlük. Mafya,devlet, aşiret. Bu ne biçim rezalet. Kontrgerilla dağıtılsın. İşçi, memur elele. Genel greve." sloganları atıldı.

Çürüten Kapitalizm varlığını sürdürebilmek için daha da azgınlaşmakta, kitlelere saldırmakta, emekçi örgütleri kapatılmakta, provakasyonlarla mücadeleyi karartmaya çalışmaktadır. Fakat nafiye. Türkiye emekçileri ağır bedeller ödeyerek vardığı bu mevzileri koruyup, güçlendirecek. Yeni

mevzilere yönelecek. Sonunda beklenen gün gelecek. İşte o gün Türkiye İşçi Sınıfı ve Emekçilerin kollarında yükselecek.

Türkiye Kamu Emekçileri'nin eylem birliği Kuzey Kıbrıs Kamu Emekçilerine örnek olmalıdır. Kuzey Kıbrıs KESK'i muhakkak kurulmalıdır.

BAŞYAZININ DEVAMI

çalışılacaktır. Ancak konu o kadar basit değildir. "Bu vatan için kurşun atan da yeyen de bizim için şerefli"dir" mentalitesine sahip T.C. hükümetinden tutun da perde gerisindeki gerçek iktidar gücü kontr-gerillaya kadar T.C. devleti bir bütün olarak bu cinayetteki ve ara bölge cinayetlerindeki sorumluluğundan kurtulamaz. A. Çatlı T.C. devleti için çalışan ülkücü-mafya tetikçisinden başka birşey değildi.

Geçtiğimiz ay İngiltere Dışişleri Bakanı 36 yıldan sonra ilk kez Kıbrıs'a resmi bir ziyarette bulundu. Amaç, "Kıbrıs sorununa federal bir çözüm bulmak" gibi sunuldu. Ancak İngiliz emperyalistlerin, 36 yıldan sonra bu kadar üst düzeyde bir girişimde bulunmalarını gerektirecek ne oldu ki, Malcolm Rifkind aniden Ada'ya geldi ve Kleridis ve Denktaş'la görüştü? Görüşmelerin sonunda yaptığı açıklamalarda bilinen emperyalist tezlerden farklı birşey söylemedi. Söylediklerinin arasında, satır aralarında vurguladığı dikkate değer en önemli unsur ve buraya esas geliş nedenini de oluşturan unsur şu olmuştur: Kıbrıs'ta şu veya bu şekilde bir anlaşma yapabilirsiniz. Ancak, Ada'daki İngiliz üslerine kimse dokunamaz. İngiliz devleti de, yeni kurulacak olan Kıbrıs devletinin bir garantör gücü olarak bu üsleri burada tutmaya devam edecektir.

Emperyalist güçler görüldüğü gibi, ne pahasına olursa olsun, Kıbrıs'tan gitmemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar ve yapacaklardır. Bu amaçla, Kontr-gerilla yöntemlerini, faşist-mafya tetikçilerini kullanarak anti-emperyalist mücadeleleri sindirmeye çalışacaklar, ara bölgede kışkırtıcı ajanlarını kullanarak şövenizmi ve etnik düşmanlıkları körükleyecekler, "soruna çözüm" adı altında bugünkü statükonun devamı ve dolayısıyla de kendi hegemonya ve etkilerinin devamı için girişimlerde, sözde baskılarda bulunacaklar. Bu şartlar altında Kıbrıs'a barış, özgürlük, demokrasi, huzur gelemaz. Barışın, özgürlüğün, demokrasinin yolu anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Emperyalizm, topu-

tüfeği, askeriyle, uşakları olan yerli komprador burjuvazisi ile Ada'dan atılmadığı sürece Kıbrıs'a barış gelemaz. Kokuşmuş emperyalist düzeni Kıbrıs işçi sınıfı ve halkı er geç yıkacaktır ve Ada'ya barış gelecektir.

PAPA VE
EVRİM
TEORİSİ

K.S.G. Londra. Darwin, "Türlerin kökeni" kitabını 138 yıl önce yayınlamasına karşın, Darwin'in evrim teorisinin günümüzde red edenlerin olacağını düşünmek gülünç olabilir. Fakat Katolik Kilisesi, evrim teorisinin reddinin günümüzde ne kadar gülünç olacağını farketmiş olsa gerek! Vatikan'dan yayınlanan basın bildirgesinde evrim teorisi kabul edilmekte, fakat hala daha "ruhun tanrı tarafından doğrudan yaratıldığı" (Papa J. Paul II) öne sürülmektedir. Maddenin öncelliğini red eden idealistler, bir dizi idealist teorilere dayanarak materyalizmi red edmeye çalışıyorlar. Güneş balçıkla sıvanmaz, sayın din adamları.

KIBRIS'TA

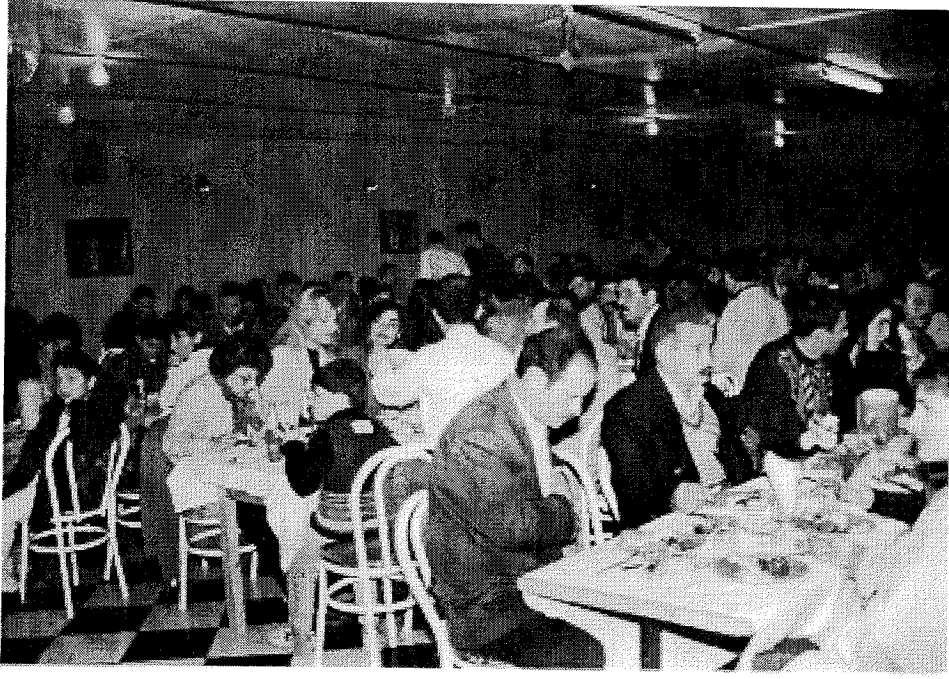
SOSYALİST gerçek

1997 YILINDA DEVRİMCİ MÜCADELENİZDE BAŞARILAR DİLER

KIYILCIM YAYINCILIK

OCAK 1997	ŞUBAT 1997	MART 1997	NİSAN 1997	MAYIS 1997	HAZİRAN 1997
Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.
1 2 3 4 5	1 2	1 2	1 2 3 4 5 6	1 2 3 4	1
7 8 9 10 11 12	3 4 5 6 7 8 9	3 4 5 6 7 8 9	7 8 9 10 11 12 13	5 6 7 8 9 10 11	2 3 4 5 6 7 8
14 15 16 17 18 19	10 11 12 13 14 15 16	10 11 12 13 14 15 16	14 15 16 17 18 19 20	12 13 14 15 16 17 18	9 10 11 12 13 14 15
21 22 23 24 25 26	17 18 19 20 21 22 23	17 18 19 20 21 22 23	21 22 23 24 25 26 27	19 20 21 22 23 24 25	16 17 18 19 20 21 22
28 29 30 31	24 25 26 27 28	24/31 25 26 27 28 29 30	28 29 30	26 27 28 29 30 31	23/30 24 25 26 27 28 29
TEMMUZ 1997	AĞUSTOS 1997	EYLÜL 1997	EKİM 1997	KASIM 1997	ARALIK 1997
Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.	Pzt. Salı Çar. Per. Cuma C.tesi Paz.
1 2 3 4 5 6	1 2 3	1 2 3 4 5 6 7	1 2 3 4 5	1 2	1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13	4 5 6 7 8 9 10	8 9 10 11 12 13 14	6 7 8 9 10 11 12	3 4 5 6 7 8 9	8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20	11 12 13 14 15 16 17	15 16 17 18 19 20 21	13 14 15 16 17 18 19	10 11 12 13 14 15 16	15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27	18 19 20 21 22 23 24	22 23 24 25 26 27 28	20 21 22 23 24 25 26	17 18 19 20 21 22 23	22 23 24 25 26 27 28
29 30 31	25 26 27 28 29 30 31	29 30	27 28 29 30 31	24 25 26 27 28 29 30	29 30 31

MARKSİST KAVRAM DAĞARCIĞI

METADA SOMUTLAŞAN EMEĞİN İKİ YÖNLÜ NİTELİĞİ

* *Değişik metalarda nitel olarak farklı yararlı emek somutlaşmıştır. Toplumsal işbölümü bundan kaynaklanır.*

* *Meta üretimi için toplumsal işbölümü zorunludur.*

* *Kullanım değerinin yaratıcısı olarak emek, yararlı emektir, bütün toplum biçimlerinden bağımsız olarak, insanoğlunun varlığı için zorunlu bir koşuldur; bu ezeli ve ebedi doğal zorunluluk olmaksızın insan ile doğa arasında madde alışverişi, ve dolayısıyla da yaşamı olamazdı.*

* *Kullanım-değerleri, yani metaların madde olarak varlıkları, iki ögenin birleşmesinden meydana gelir: madde ve emek.*

* *Öyleyse görüyoruz ki, emek, maddi servetin, ürettiği kullanım-değerlerinin tek kaynağı değildir. William Petty'nin dediği gibi maddi servetin babası emek, anası da topraktır.*

* *Üretici faaliyet, aldığı özel biçimi, yani emeğin yararlı niteliğini bir yana koyarsak, insan emek-gücünün harcanmasından başka birşey değildir.*

* *Bir metanın değeri, soyut insan emeğini genel olarak insan emeğinin harcanmasını temsil eder.*

* *Vasıflı emek, yalnızca yoğunlaştırılmış yalın emek ya da daha doğrusu çoğaltılmış yalın emek demektir; belli miktarda vasıflı emek, daha çok miktarda yalın emeğe eşit olarak kabul edilir.*

* *Burada, işçinin belirli bir emek-zamanı için aldığı ücretin ya da değerinin değil, bu emek- zamanın somutlaştığı metanın değeri söz konusudur. Ücret bir kategori olarak incelememizin bu aşamasında henüz mevcut değildir.*

* *İşimizi basitleştirmek için, bundan böyle emeğin her türünü vasıfsız emek, yalın emek olarak kabul edeceğiz.*

* *Kullanım-değeri esas alındığında bir metanın içerdiği emek, yalnızca nitel olarak hesaba katılır. Değer esas alındığında, yalnızca nicelik hesaba katılır ve ilk önce, yalın ve saf insan emeğine indirgenmesi gerekir. Söz konusu olan, birincisinde NASIL ve NE ?, ikincisinde NE KADAR? ve NE SÜREDE? sorularıdır. Bir metanın değerinin büyüklüğü, kendisinde somutlaşan emeği temsil ettiğine göre belli oranlarda alınan bütün metaların değer olarak eşit olması gerekir.*

* *Bir metanın yapılması için gerekli her türlü yararlı emeğin üretkenliği aynı kalırsa, yapılan metaların değerlerinin toplamı, meta sayısı ile artar; metanın üretimi için gerekli emek-zamanı iki katına yükselirse metanın değeri iki katına çıkar, metanın üretimi için gerekli emek-zamanı yarıya inerse metanın değeri de yarıya iner.*

* *Maddi servetin (metanın) niceliğindeki artış aynı anda onun değer büyüklüğünde bir düşmeye tekabül edebilir. Bu karşıt hareket, kökenini, emeğin iki yönlü niteliğinden alır.*

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek DAYANIŞMA GECESİ DÜZENLENDİ

14/12/1996 tarihinde Güzeyurt'ta, İskeleli Restaurant'da, yaklaşık 300 kişilik bir katılımı ile gerçekleşen gece coşkulu geçti. Gazetenin sempatan ve okuyucularının büyük çoğunluğunu oluşturan kalabalık, Kıbrıs yemekleri eşliğinde, Kıbrıs müziği dinleyerek, Kıbrıs Folkloründen örnekler izledi. Gecenin en önemli anektodu tüm yemekleri ve servisleri Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek çalışanlarının üstlenmesiydi ki, gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren etkinlik gazete çalışanlarına moral, destek katmıştır.

Gecede yapılan konuşmada ülkemizde artarak yaşanan olumsuzluklara karşı umudun taze tutulmasının önemi vurgulandı. Gazete-okuyucu dayanışmasının gereği üzerinde duruldu.

Geceye çeşitli örgütlerden dayanışma mesajları geldi. Bu mesajlar katılımcılar tarafından ilgi ile dinlendi. Gelen mesajları aşağıda yayınlıyoruz.

Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumlar arasında Dostluk ve İşbirliği Formu, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'e yürekten gelen tebrik ve dayanışmasını iletir. İki toplum arasında dostluğu öne çıkaran kampanyalarınız dolayısıyla sizleri kutluyoruz. Gerek Londra'da gerekse Kıbrıs'ta iki toplum arasında barışın kurulması ve adanın tümünden askersizleştirilmesi için verilen uğraşlara desteğimizi burada vurgulamak isteriz.

KIBRIS HALKI İÇİN

BİRLEŞİK VE BAĞIMSIZ KIBRIS

TÜM YABANCI ASKERLER ÇEKİLSİN...

KIBRISLI TÜRK VE KIBRISLI RUMLAR ARASINDA DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ
FORMU

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesine

Dostlar, dayanışma gecenizde yanınızda olamamaktan dolayı üzgünüz. Ancak, ülkesinin emekçilerinin sesi ve soluğu olmaya çalışanlar için, sınırlar elbette bağlayıcı olamıyor. Yüreğimiz sizinle, çalışmalarınızda başarılar diliyor ve dayanışma duygularımızı gönderiyoruz.

Emek Gazetesi Yazı İşleri Müdürü
Ahmet Ergin

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesine

Çalışanların, işçilerin, köylülerin sesi olan gazeteyi buraya kadar getirdiğiniz için sizleri kutlamak gerekir.

Gazeteyi daha ileri götürebilmek için daha da çalışmak lazım. Bunun için birlikteliğinizi bozmayınız. Sizlere her türlü destek gelecektir. Yalnız değilsiniz. Dayanışma gecesine katılanları selamlıyoruz.

GÜNEY LONDRA KIBRIS GENÇLİK MERKEZİ
YÖNETİM KURULU

14/12/96

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK Gazetesi Çalışanlarına ve Dayanışma Gecesine Katılan Tüm Dostlara;

Uzun zamandır gazetenin çıkışı bir çok çevreyi ve kişileri rahatsız etmiştir. Büyük bir açığı kapatmış oldunuz. İçinde bulunduğunuz ekonomik şartlara rağmen gazetemizin aralıksız çıkışı bizleri sevindiriyor.

Sizlere gelen baskı ve tehditler de biliyoruz. Bunlar, dünyanın neresinde olursanız olun, her zaman devrimci, demokrat ve gerçek yurtseverlere karşı gösterilen bir tavırlardır.

Özverili çalışmalarınıza devam ediniz. Bizler LONDRA KIBRISLI DEVRİMCİLER ÖRGÜTÜ olarak sizlere uzanacak ellerin bize uzanmış olacağını duyurur ve çalışmalarınızda başarılar dileriz.

L.K.D.Ö
14/12/96

**KIBRIS
SORUNU
DOSYASI****NE YAPMALI?**

(Baştarafı Sayfa 14'te)

yaratanlar cephesinde, emperyalist cephede durmaktadırlar ve tüm varlıklarını bu cepheye bağlamışlardır. Durum böyle olduğu oranda Kıbrıs Sorunun çözümü ile bunların iktidarlarına son vermek eş anlamlıdır. Bunların iktidarlarına son verilmesi ise Kıbrıs'taki ulusal sorunun çözümünün, Kıbrıs Sorunun çözümünün basit bir burjuva devrim çerçevesinde kalamayacağını büyük burjuvaziyi devirmek zorunda olduğu için burjuva devrim sınırını aşmaya zorlandığı ve aşmak zorunda olduğu anlamına gelir.

Biz aşırı derecede güçlü olan düşmanlar cephesini daha da büyütmek, yani yerli büyük burjuvaziyi de bu emperyalist cepheye doğru itmek sevdasıyla yanıp tutuşan, yani ayakları yere basmazken siyaset yaptığını sanan ve de bunu çok solcu bulan siyasetçilerden değiliz. Biz aynı zamanda sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde sınıfların aldıkları konumlara gözlerini kapayan ve büyük burjuvaziyi karşısına almaktan korkan ve buna da siyasi gerçekçilik adını takan sağcı siyasetçilerden de değiliz.

Bu nedenle biz Kıbrıs Sorununun çözümü için yerli büyük burjuvazinin devrilmesi gereken bir hedef olduğunu tespit ediyoruz.

**Bir Konu
Bir Konuk**

Bayram Karaman
Turizm Emekçileri Sendikası
Başkanı

ÖZELLEŞTİRME

Başta İngiltere olmak üzere, tüm dünyada özelleştirmenin yeniden sorgulanmaya başlandığı günümüzde, K.K.T.C'de de politika üretenler, Anayasamızın "Sosyal Devlet, Sosyal Adalet" ilkelerini görmezlikten gelerek özelleştirmenin yaratacağı olumsuz sonuçları sosyal amaçlara tercih etmektedirler.

Müflis Tüccar örneği borç kapatmak gaydesi ile toplumumuzun tümünün ortak malı olan kamu işletmelerinin toplum çıkarları gözardı edilerek özel sermaye sahiplerine yok pahasına verilmesi, genel anlamda sosyal devlet anlayışına yönelik ideolojik bir saldırıdır.

Dünya bankası ve IMF bu ideolojik saldırıda başı çekmektedir. Geçmişte Sosyalist bloğa karşı emekçilerin zoru ile kabul etmek zorunda kaldıkları sosyal devlet anlayışını bugün özelleştirme oyunları ile ortadan kaldırmak istemektedirler.

Amaç "sosyal yurttaş", piyasa yurttaş haline getirmektir.

Özelleştirme için öne sürülen, aldatmacalarla süslü gerekçeler, artık fazla itibar görmemektedir. Artık kamuoyu özelleştirme denen soygunun ve talanın kendinden birşeyler götüreceğinin farkında.

Bu nedenle de özelleştirmeden çıkarı olanlar, kamuoyunu sürekli olarak propaganda bombardımanına tutmakta, gözleri dönmüş bir şekilde haklı gerekçeler yaratabilmek için kamu kuruluşlarına olumsuz müdahalelerle işletmeleri çalışmam hale getirmektedirler.

Yetersiz olan sermaye yapılarını güçlendirecek yerde, yüksek faizle borçlanarak işletmeler borç batağına sürüklenmekte, sonrada borçları ödeyecek olanlara işletmeler, yok pahasına peşkeş çekilmektedir.

Kamu mallarının yağmalanması, yani özelleştirilmesi için öne sürülen baştan çıkarıcı gerekçelerin verdiği mesaj kısaca şöyledir:

Devlet, verimli ve karlı işletmecilik yapamaz.

Bu iddianın tersi, özel sektör karlı ve verimli işletmecilik yapardır.

Gerçek böyledir? Elbette ki hayır.

K.K.T.C. özelinde bu konuyu ele alırsak, kamu işletmeleri kaçak iş gücünden yararlanmaz, sigorta, vergi, ihtiyat sandığı yatırımlarının yasalara uygun olarak kayıt altına alır. Sendikali işçi çalıştırır, toplu sözleşme yapar. Devlet teşviklerinden, ucuz kredi olanaklarından yararlanmaz.

Özel sektör işletmeleri, asgari ücreti dahi uygulamaz. Sosyal Sigorta, İhtiyat Sandığı ve vergi konularını tam olarak kayıt altına alamaz. Kaçak ve yabancı işgücü çalıştırır. Hep zarar ettiğini beyan eder. Ucuz kredi ve teşvik ister. Devlet eliyle kamu işletmelerine karşı haksız rekabet yapar. Vergi vermez. Ama kısa sürede büyük servet sahibi olurlar.

Bu durumda vatandaşına istihdam imkanı yaratan, işletme faaliyetlerini kayıt altına alan kamu kuruluşlarını neden varlığını kayıt dışı ekonomiye yabancı ve kaçak işgücüne dayandıran özel sektöre hangi yarar gözetilerek devrederim. Halkın bu işten ne yararı olacak.

Sonuç olarak, özelleştirmenin getireceği sonuçlar, sosyal devlet anlayışını ortadan kaldırmayı amaçlayan, ucuz işgücü, sendikasıylaştırma ve işsizliktir.

Özelleştirme kar amacına dayanmaktadır.

Özel sektörün tek amacı ancak ve ancak kar olabilir. Sosyal politikalar, özel sektör için mali külfettir. Ama sosyal devlet için anayasal yükümlülüktür.

K.K.T.C. Anayasasına göre devler, karlılığı ön plana alan ve halkın çıkarlarını görmezlikten gelen bir anlayışla yönetilemez.

Çünkü "kar" olgusu sosyal bir kategori değildir.

Eğer kar, ön plana alınır, sosyal fayda ikinci plana itilirse, bir özel şirket için karlı olan şey, toplum için faydalı olmayabilir.

Kumar ve uyuşturucu ticareti çok karlı olabilir. Ama devlet toplum için zararlı olan bu işleri, sosyal fayda için engeller.

Hiç bir ülkede devrim perspektifi Dünyadaki sınıf güçleri, bilhassa da o ülkeyi çevreleyen ülkelerdeki sınıf güçleri hesaba katılmadan tesbit edilemez. Bu önerinin doğruluğunu Kıbrıs'ın en sağcı "devrimcisi" bile gayet iyi bilir. Çünkü ülkesini çevreleyen ülkeler doğrudan ülkesinin içindedir ve kendi ülkesinin devrimci güçleri, ülkesi üzerinde oyunlar oynayan ve ülkesinde yer tutmuş emperyalist güçlere kıyasla aşırı derecede zayıftır. Dolayısıyla biz, genel bir doğruyu Kıbrıs'a uyarlayıp, Kıbrıs Sorununu Kıbrıs işçi sınıfı önderliğinde Kıbrıs halkı devrimle çözecektir deyip Kıbrıslı devrimcileri maceracılığa, zamansız çıkışlara teşvik eden "devrimci"lerden de değiliz. Biz yarım milyon nüfuslu, nükleer başlıklı füzelerle donanmış iki İngiliz üslü, dişinettiğine kadar silahlanmış "anavatan" askerleriyle dolup taşan Kıbrıs'ta Kıbrıs Sorununun, Kıbrıs işçi sınıfı önderliğinde Kıbrıs halkının sadece kendi güçleriyle çözülemeyeceğini, Kıbrıs devrimcilerinden, Kıbrıs işçi sınıfından, Kıbrıs halkından bunu beklemenin, hele hele Kıbrısta emperyalist oyunlar oynayan ülkelerin devrimcilerin böyle bir beklentinin propagandasını yapmasının cinayete eş değerli olduğunu da biliriz. Bu nedenle biz Kıbrıs dışındaki ve her yerden önce de İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'daki, işçi sınıfı ve devrimci küçük burjuvazi ile sıkı bir ittifak siyasetini öneriyoruz.

Açıktır ki Kıbrıs'ın sınıf bilinçli işçileri tutarlı birer enternasyonalistler olarak, sınıflarının kurtuluşunun enternasyonal bir sorun olduğunun bilincinde olarak, dünyadaki tüm kardeşleriyle en sıkı bağları geliştirme göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu görevi yadsıyan, bunu ikincil plana iten bir hareket sınıf bilinçli bir işçi hareketi değildir. İşçi hareketi tüm ulusal şekillerine rağmen özünde, esasında enternasyonal bir harekettir. Yani enternasyonalist olmayan bir işçi hareketi, sınıf bilinçli bir işçi hareketi değildir.

Fakat biz burada sınıf bilinçli her işçinin bildiği bu genel doğrudan bahsetmiyoruz. İşçi sınıfının dünya çapındaki birliğinin oluşturulması, işçi sınıfının emperyalizmden kurtuluşu genel sorunundan bahsetmiyoruz. Bu sorunun küçük bir parçası olarak Kıbrıs Sorunundan, Kıbrıs'ın küçük burjuvazisini de ilgilendiren bu sorunun çözülmesi için gerekli güçlerin nerelerde bulunabileceği sorunundan bahsediyoruz.

Biz, bu güçleri İngiltere, Türkiye, Yunanistan, ABD, Avrupa burjuvalarının değil, dünyanın, bu ülkelerin ve esas olarak İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın işçileri ve devrimci küçük burjuvalarında aramak gereklidir diyoruz. Ülke dışındaki ittifak siyaseti bu güçlere yöneltilmelidir diyoruz.

Kıbrıs'ta halk saflarında siyasi çalışma yapıpda kendisinin ve halkının güçsüzlüğünün farkına varmayan siyasetçi açıktır ki ne yaptığını bilmeyen bir siyasetçidir. Bu güçsüzlüğün üstesinden gelmek için çalışan siyasetçi ise akıllı siyasetçidir.

Güçsüzlük relatif bir kavramdır. Kıbrıs işçileri ve halkı güçsüz değil. Kıbrıs işçileri ve halkı ülkelerinin dört bir köşesini sarmış, ülkeleri üzerinde emperyalist oyunlar oynayan emperyalist güçlere kıyaslandığında zayıf kalmaktadır. Kıbrıs'ta siyaset bugünkü mevcut bu çok zor şartlar altında yapılmak zorundadır.

Bu somut konum Kıbrıs'ın küçük burjuva siyasetçileri arasında kaçınılmaz olarak "güçsüzlük siyaseti" adını takacağımız bir siyaset türüne yol açmaktadır. Bu siyaset, yurt dışından gelen burjuva güçlerin yarattığı nispi zayıflığı yenmek amacıyla yine yurt dışında ve yine ve tamı tamına da aynı tipte burjuva güçler arasında müttefik arama siyasetidir. Bu siyaset anlaşılır fakat kabullenilemez, çünkü bu siyaset Kıbrıs Sorununun çözülmesine değil daha da depreştirilmesine hizmet etmekten başka bir şey yapamaz. Bugünün dünyasında ülkesinin ve halkının çıkarlarını savunan, bu uğurda siyaset yapmak isteyen kişilere bir tek ittifak politikası açıktır. Dünyanın işçileriyle ve devrimci küçük burjuva kesimleriyle ittifak. İşçilere, halka hizmet için geçici de olsa ittifak kurulabilecek başka bir güç kalmamıştır. İttifak politikası ile taktikler farklı farklı şeylerdir. Bulunulan yerden varılması gereken hedefe ulaşmanın en kısa yolunun doğru bir çizgi olmak zorunda olmadığını, siyasette bu iki nokta arasındaki en kısa yolun genellikle eğri bir çizgi olduğunu hepimiz biliriz. Dolayısıyla, hedefe ulaşmak için kullanılacak taktiklerde görünürde hedefe gitmeyen ama alttan alta hedefe ulaşmanın imkanlarını hazırlayan, burjuvazinin güçlerini dağıtırken anti-emperyalist cephenin güçlerini toparlayan çeşitli taktiklerin kullanılmasına karşı değiliz. Katıyetle.

Bizim karşı olduğumuz taktik adına hem içte. hem de dışta burjuvaziyle işbirliği siyaseti yapılmasıdır. Bu taktik değildir. Bu siyasettir. Bu nedenledir ki burjuvazi ile işbirliği siyaseti uygulayanlar, anti-emperyalist cephe siyasetine düşmandırlar. Onlar bu siyaseti Kıbrıs şartlarına uymayan bir taktik olarak ilan etmek isterler. Solcu çıkış olarak, solcu taktik olarak lanse etmek isterler.

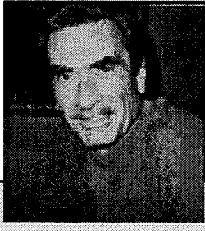
Halbuki anti-emperyalist cephe siyaseti bir ittifak siyasetidir. Çeşitli taktikler kullanılarak hayata geçirilmesi gereken bir siyaset. Bu taktikler yukarıda değindiğimiz gibi, görünürde bizi hedeften uzaklaştıran taktikler bile olabilir, ama gerçekte bizim hedefe ulaşmamızın zeminin hazırlayan, bizi hedefe yakınlaştıran, bizim gücümüze güç katarken düşmanın saflarını dağıtan taktikler olmalıdırlar. Anti-emperyalist cephe siyasetine karşı çıkanlar ise taktik adına düşman safları güçlendiren, işçilerin ve onların dava arkadaşları olan tüm Kıbrıs halkının saflarını dağıtan burjuvaziyle, düşmanla işbirliği siyaseti uygulamaktadırlar.

Mesela biz, Birleşmiş Milletler Kurumlarının, Avrupa Birliği Kurumlarının, ABD Kurumlarının, İngiltere, Türkiye ve Yunanistan Kurumlarının ve diğerlerinin, Kıbrıs Sorununun üreticisi ve sürdürücüsü olan güçlerin teşhiri için, Dünya işçilerine ve Kıbrıs Sorununun çözümüne katkıda bulunabilecek tüm güçlere ulaşmak için kullanılmasına karşı değiliz. Buralarda anti-emperyalist cephenin güçlerini artıracak, emperyalist cephenin güçlerini dağıtacak çalışmalar yapılmasına karşı değiliz. Buralara anti-emperyalist cephe siyasetiyle gidilmesine karşı değiliz. Buralara burjuvaziyle işbirliği siyasetiyle gidilmesine karşıyız. Emperyalist cepheye güç katma siyasetiyle gidilmesine karşıyız.

Taktik taktiktir. Siyaset de siyaset.

Yukarıda belirttiğimiz ittifaklar siyasetini kabullenmeyenlerin gideceği bir tek yer vardır. Şu veya bu emperyalistin, şu veya bu burjuvazinin, Kıbrıs Sorununun şu veya bu üreticisi ve sürdürücüsünün koynu.

- SÜRECEK -

**OLAYLAR
VE
GERÇEKLER...**

ARİF H. TAHSİN

50 YIL DİLE KOLAY

Siz bu yazıyı 1997’de okuyacaksınız. Yani, 1996’yı bitirmiş, 1997 yılına başlamış olacaksınız bu yazıyı okurken.

“Yeni yılınız kutlu olsun” demek adettendir o nedenle...

1997 umut yılıdır derler.

Hangi “umut” un?

Kıbrıs sorununu çözme “umut” unun.

Nerden bu umut?

Yüksek yerden..İngiliz’den, ABD’den..

Sahipten...

İngiliz Dışişleri Bakanı’nın on maddelik planını beğendiniz mi?

İster beğenin, ister beğenmeyin.Nasıl olmazsa taraflardan kem küm sesleri çıkacaktır.Kem küm sesleri de çıktığı sürece İngiliz, yeni planlar ileri sürecektir.

Eski Kıbrıslılar iyi bilirler İngiliz’i...

Son sözünü söylemez İngiliz hiç bir zaman.

Eskilerin dedikleri gibi “ eşek yellendikçe plan sunmayı sürdürür İngiliz” işe girince..

Bazılarına göre İngiliz Dışişleri Bakanı “hem nalına vurmuş, hem mihına”.

Başka türlü mü mümkün mü?

Nalsız mih, mıhsız nal bir işe mi yarar?

Yoksa siz, mihınan nalı bir arada tutmadan eşeğinden gereği kadar yarar sağlayamayacağınızı bilmeyecek kadar aptal mı sanıyorsunuz İngiliz’i?

İngiliz bundan tam 50 yıl önce başladı bu Kıbrıs planlarına..Hatta bir-iki ay da fazlası vardır.Tam tarih vermek gerekirse, 23 Ekim 1946 demek yanlış değildir.

Daha önce İngiliz planlar ileri sürmedi mi ?

Sürdü tabii ki.En ilkinin tarihini sorarsanız, 14 Eylül 1878.

Öyleyse neden 50 yıl önce diyorsunuz?

Son 50 yılda, Kıbrıslılar kavgaya hiç ara vermediler. Onun için öyle diyoruz.

Dile kolay 50 yıl. Durmadan, dinlenmeden, bir nefes almadan kavgaya edeceksin.

Bravo bize.

Kıbrıslılar 1931’de zorunlu olarak tatile çıkmışlardı.

Ne oldu 1931’de?

Rumlar isyan etmişler İngiliz’e.

Niçin etmişler?

Bizimkilerin dediklerine bakılırsa ENOSİS için, Bazı Rumlara göre ise Bütçe Nedeniyle.

Nedir doğrusu?

Belli ki ikisi de yanlıştır.İşin doğrusu İngiliz’in arşivlerinde vardır ama, bu konunun belgelerine her nedense İngiliz 100 yıl ambargo koymuş. 2031 yılında yaşayanlar, bu meselenin ahlını öğreneceklerdir.

O günleri yaşayacak olanlar, bir zahmet lütfen, bize de bir telefon etsinler.Teknoloji nasıl olmasa, o güne kadar, ölümlerle konuşmanın bir yolunu bulacaktır.

Milliyetçilerimiz, İngiliz Dışişleri Bakanı daha yolda iken huylandılar. Ve, Kuzey Kıbrıs’a girişinin yasaklanmasını istediler.

Yoksa “İngiliz’e söven kazanır” kuralı mıydı uygulanan?

İngiliz Dışişleri Bakanı’na göre, Türkiye ile Yunanistan’ın bulunmadığı bir birliğe, Kıbrıs’ın katılamıyacağına dair bir kural, 1959-1960 Kıbrıs antlaşmalarında yoktur.

Yani, Denktaş Bey’in bu yöndeki iddiası gerçek dışıdır garantör İngiliz’e göre..

Ashında, doğru olan da İngiliz’in dediğidir.

Dikkat ederseniz, Denktaş Bey ve Denktaş Beyin bu konuda dediklerini tekrarlayanlar, “Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasasının, ya da Garanti ve İttifak antlaşmasının şu maddesine göre” diyemiyorlar

Neden diyemiyorlar?

Evvela konunun antlaşmalarda konunun nasıl yer aldığına bakalım.

19 Şubat 1959’da, “Kıbrıs Meselesinin Nihai Hal Tarzı Hakkında Üzerinde Mutabık Kalınan Temeli İzah Eden Muhtıra” adı altında Macmillan, K. Karamanlis, ve A. menderes tarafından imzalanan bir metin vardır.

Bunun 2. eki, KIBRIS CUMHURİYETİ ESAS TEŞKİLATI başlığını taşımaktadır.Bunun 8. Maddesinin Türkçe’ye çevrilmiş şekli aynen şöyledir.Cumhurreisi ve muavini Kıbrıs Cumhuriyeti’nin Yunanistan ve Türkiye’nin her ikisinin taraf oldukları milletler arası teşkilatlara ve ittifak antlaşmalarına iştiraki müstesna, harici işlere dair ve ek 1’de tayin edildiği

şekilde savunma ve emniyete dair bütün kanun ve kararlar hakkında münferiden veya müştereken katı veto hakkına haiz olacaklardır.(Bak. Melih Esenbel Kıbrıs-1 Ayağa kalkan adam Sayfa 159)

Aynı kitabın 158. sayfasında 8. Maddenin İngilizcesini de bulabilirsiniz.

Bu konu, Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası’nın 50. Maddesine alınmıştır.

Görüleceği gibi, bu madde, Denktaş Bey’in verdiği anlamı verse de, otomatik çalışan bir kural değildir.Cumhurbaşkanı ya da Yardımcısı’nın “veto” hakkını gerektirmektedir.

Denktaş Bey Cumhurbaşkanı Yardımcısı mı?

Yani eğer bu iddiada bulunacaksa, önce, Kıbrıs Cumhuriyetine dönüşün kavgasını vermek gerekir.

O zaman da, “Biz Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetini sonsuza dek yaşatacağız” diyemezsiniz.

Diyemezsiniz çünkü, Kıbrıs Cumhuriyeti’nin Anayasası, Denktaş Bey’in dediği gibi, Sadece ENOSİS ile Taksimi değil, ayrılıp devlet kurmayı da yasaklamaktadır.Kaç kezdir yazıyoruz ama, yinelemekte yarar vardır.Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası’nın 185. Maddesi aynen şöyledir:1.Cumhuriyetin ülkesi bir bütün olup parçalanamaz.2.Kıbrıs’ın tamamen veya kısmen herhangi diğer bir devletle birleşmesi veya ayrılığı güden bir bağımsızlık konu haricidir.

İngiliz Dışişleri Bakanının gelişi, Garanti Andlaşması’nın yeniden tartışılmasına neden oldu.

Bayrak TV’sinde CTP Genel Başkanı M. Talat’la yapılan söyleşi izledim.Ağırlık Garanti Andlaşmasındaydı.

İzleyiciler genelde M. Talat’ın konuya ilişkin dediklerinden memnun olmadılar.

M. Talat, aslında Garanti Andlaşmasının bir değeri olmadığını söyleyemedi.Oysa söylemesi gerekirdi.

Oy kaygusundan mı ne, Meclisteki Sol Muhalefet de bu ülkede doğruları söylemiyor halka...Ve diyeceklerini Denktaş’ın dediklerine yaklaştırmaya çalışıyor.Öyle olunca da kendini kaptırıp Denktaş’ın doğru konuştuğunu sanıyor.

Tek yanlı ve yalan propaganda sonucunda öyle bir hava yaratıldı ki, Garanti Andlaşması Türkiye’ye Kıbrıslı Türkler’i kurtarma hakkı, ya da görevi vermektedir.

Bu hataya Sn. Talat da düştü.

Bir hataya daha düştü Sn. Talat.”Garanti Andlaşmasına göre Türkiye’nin müdahale hakkı yoktur, müdahale görevi vardır” dedi.

Doğrusu şu ki, mücadele garantörlerin görevi değil, hakkıdır.:Garantörlerin bu konuda bir taahhütleri yoktur.

Oysa, Türkiye ile Yunanistan Kıbrıs’taki İngiliz üslerini, Garanti Antlaşmasına göre ifade aynen şöyledir. “ garanti etmeği taahhüt ederler.”

Sn. Talat’ın bir diğer hatası şudur: Türkiye’nin mücadelesi garanti antlaşmasına uygun değildir ashında.

Nedeni şu: Garantörler bozulan Anayasal nizamı yeniden kurmak için mücadele edebilirler ancak.

20 Temmuz 1974 Harekatı Kıbrıs’ın bozulan Anayasal nizamını yeniden kurdu mu?

Her neyse...

Dile kolay 50 yıl durup dinlenmeden, bir nefes almadan kavgaya etmek, savaşmak...

Ve, 50 yılda olup biteni kavrayamamak, başkaları için ölüp, öldürmek, öldürünmek...

Ve de akıl koymamak.

Bu kadar gerizekahlı mıyık yahu biz Kıbrıslılar?

Akıl asla oturup da Amerika ile İngiliz’i bekler miydik gelip de halletsin işimizi?

Yetmedi mi bu kadar zaman hallettikleri?

Neyi halledecek sanırsınız bir kez daha savaşmak*

Kıbrıslıların en büyük hatası ne biliyor musunuz? Kıbrıs’ı sahiplenmemek.Öz vatanlarına sahip aramak.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim, Soyisim:.....
Adres:.....

Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 700,000 TL.
T.C: 800,000 TL.
U.K: £10.

Not:

Banka makbuzu ile bu kuponu yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No. 10 Müftü
Ziyai Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Merkez Tel: 228 2293
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

KIBRIS
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayınclık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer: ATEŞ

Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

GERÇEK
SELİM KURTULUŞ**KAMU SENDİKALARI İLE
HÜKÜMET ARASINDA
1997 YILI
GÖRÜŞMELERİNDEN NE
BEKLENMELİ?**

Yıllardır geriye dönüp bakıldığı zaman (seçim dönemlerinde 2-3 aylık ekonomik rahatlama hariç) sendikalarla hükümet arasındaki ekonomik protokol görüşmeleri hep çalışanın aleyhine sonuçlanmıştır.

Bu durum yıllar içinde çalışanın alım gücünü iyice geriletmiştir. Bu duruma gelinmesinin birçok nedeni vardır.

a) Kamu sendikalarının yönetici kadroları kişisel çıkar (koltuk, vs.) gereği temsil ettiği kitleleri masa başında satagelmıştır. (baklavalı imza törenleri hala hafızalardadır)

b) Üretken bir ekonomi yerine TC'ye göbekten bağımlı bir ekonomi yaratılmıştır. Bu noktada "TC vermezse biz de size vermeyiz" mantığı hakim kılınmıştır. Bu mantıkla TC'deki ücret politikası çalışanın gündemine sokuldu. Ücretler TC ile kıyaslanmaya başlandı. Oysa yıllarca Kıbrıs Türk emekçileri ücretlerini Rum meslektaşları ile kıyaslar durumdadır.

c) Türk Lirası kullanımı alım gücünü geriye gidişinin belkide en önemli faktörlerindendir. Bir ülke düşünün, başka bir ülkenin ekonomik-siyasi hastalıkları nedeni ile pul olan parasını alıp kendi ekonomisine adapte etsin. Tabii bu yalnız Kuzey Kıbrıs'ta olur.

Sonuçta da "TC vermezse ölürüz" teması her allahın günü temcit pilavı gibi halkın önüne sürülür. Oysa gerçek olan TC'nin kendi parası TL yılda ortalama %100'ün üzerinde değer yirtmektedir.

Bu nedenle Kuzey Kıbrıs bütçesinin %100'ünü TC karşılayabilir (ki böyle birşey yoktur) bir yıl sonra TC Merkez Bankası TL'nin kullandırılmasından dolayı Kuzey Kıbrıs'ın toplam milli gelirinden %100'ün üzerindeki enflasyon oranı kadar rant almaktadır.

Bu nedenle TL krizin en önemli sebeplerindendir.

Ücretlerin gerileme sebepleri çoğaltılabilir. Fakat bugün için üzerinde durulması gereken husus çalışanların "insanca" yaşayabilecekleri bir ücretin nasıl talep edilip alınacağı sorunudur. Bu talepleri anlaşılır ve haklı kılmak için onlarca talep sıralamak yerine bir-iki noktada talepleri belirlemek ve sonuna kadar savunmak daha doğrudur.

Birinci nokta TL'den kurtulmaktır. Nasıl bir formül bulunursa bulunsun TL'den mutlak kurtulmak gerekir.

İkincisi ise Rum emekçilerin aldığı ücretleri ve yakaladıkları alım gücünü talep etmek gerekir. Bu iki nokta sendikaların olmazsa olmazları olmalıdır.

Tabii hiç olmazsa sendikaların büyük çoğunluğu (TC'de KESK örneği gibi) kendi aralarında somut hedeflere dönük politikalar üretebilen eylem birliğine ulaşmalıdırlar. Bu birlikteliği engelleyen sendikacılar mutlak kitleler önünde deşifre edilmelidirler. Düzen partilerinin şubesi olmaktan kurtarılmalıdırlar.

Sonuç olarak şu kadar konsolide, şu kadar hayat pahalılığı formülü işlendikçe hiçbir şeyin değişmeyeceği artık bilinmelidir. Çalışanların kazanılmış haklarını geri alma tartışmaları sendikacıları savunmaya iterek sonuçta "kaybedilen eşiği bulup sevinme" filmini 1997'de de hep birlikte görürüz.

**SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE
DEVİRİMCİ KILAVUZ****TOPLUMLAR TARİHİ
-9-**

Devlet, toplumsal üstyapının çok önemli bir ögesidir. Her toplumda, siyasal üstyapı, iktisadi rejim tarafından belirlenir.

Daha önceki bütün devletlerden farklı olarak, sosyalist devlet, bellibaşlı üretim araçlarının sahibidir. Üretim araçlarının sosyalist toplumsallaştırılması, devletin siyasal görevlerine, bir de ulusal ekonominin yönetim organı olmaktan doğan görevlerini ekler.

Sosyalist devletin, en önemli görevi, toplumsal üretimi örgütlemek, ekonomiyi, kültürel yaşamı yönetmek, çalışma ve tüketimi emekçiler yararına denetlemek, halkın refahını sağlamak, emekçileri yeni bir çalışma disiplini, çalışma karşısında komünist bir tutum zihniyeti içinde eğitmektir.

Kapitalist ekonomi tipi, burjuva devletin ortaya çıkmasından önce oluşur, kurulur, ve burjuva devletin kurulmasıyla tek başına egemen bir sistem olarak yerini sağlamlaştırır. Sosyalist devlet sözkonusu olunca, durum değişir. Sosyalist üretim ilişkileri, kapitalizm çerçevesinde kurulamadığı için, iktidarın proletarya tarafından elde edilmesi, sosyalist ekonominin ortaya çıkmasının bir önkoşuludur. Siyasal iktidar, proletarya için, kapitalist ekonominin sosyalist ekonomi durumuna devrimci dönüşümün zorunlu aletidir. Geçiş döneminde, sosyalist bir ekonomi kurmak için, devlet, belli başlı üretim araçlarının ulusallaştırılması, ülkenin sanayileştirilmesi gibi önlemler uygular.

Sosyalizmin kurulmasından sonra, devlet, komünist kuruluşun başlıca aleti haline gelir.

Komünizmin maddi ve teknik temelini kurulumunu ve sosyalist üretim ilişkilerinin komünist üretim ilişkileri durumuna dönüşümünü sağlar.

Sosyalist devlet, ülkenin iktisadi gelişmesini, üretimin, yatırımların hacim ve yapısını planlar, emek-gücünü, maddi ve mali kaynakları ıssal biçimde dağıtır ve kullanır. Çalışma ve bölüşümü denetler, komünist kuruluşun görevlerini yerine getirmek için emekçileri biraraya getirir.

Sosyalist devlet, ulusal ekonomiyi, Lenin tarafından

**SOSYALİST DEVLETİN
İKTİSADİ ROLÜ**

hazırlanan demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre, en geniş demokrasiyi, yani emekçi yığınların doğurgan girişimini, devletin merkeziyetçi yönetimi ile bağdaştıran ilkeye göre yönetir.

Sosyalizmin kapitalizme göre en önemli üstünlüklerinden biri de emek-gücü kaynaklarının, etkin nüfusun tam çalıştırılmasını sağlayan planlı kullanımıdır. Kapitalizmde yoğun ve süregelen işsizlik, emekçiler için bir

Yeni toplumun tüm toplumsal ve kültürel sorunları, emek üretkenliği artışına sıkı sıkıya bağlıdır. Sosyalizm ve komünizmin maddi ve teknik temelini yaratılışı, emekçilerin teknik ve kültürel düzeyinin yükselişi, çalışmanın kolaylaştırılması, işgününün kısaltılması, konut yapımı, halk tüketiminde miktar ve kalite düzeyindeki yükseliş emek üretkenliğinin artmasına bağlıdır.

Demokrasi, bütün zenginlikleri meydana çıkarma, yerel koşullar ve özellikleri, her emekçinin, her topluluğun yetenek ve becerilerini gözönünde tutma olanağını verir. Merkeziyetçilik, bütün işletmelerin etkinliğini düzenleme, bütün ulusal ekonomiyi bir tek amaca, sosyalizm ve komünizmin kurulması amacına bağlama olanağını sağlar.

**PLANLI SOSYALİST
EKONOMİNİN ÜSTÜNLÜKLERİ**

Kapitalist, ekonominin gelişmesi, dönem dönem, üretimde bir düşme, üretici güçlerde geniş bir yıkım sonucunu veren daralma ve iktisadi bunalımlar tarafından kesintiye uğrar. Sosyalist üretim ilişkileri, kapitalizmin temel çelişkisini, yani üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçlarındaki özel mülkiyeti arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırır. Üretim araçlarının sosyalist mülkiyeti, üretimin toplumsal niteliği ile uyum içindedir. Bu nedenle, sosyalizmde, iktisadi bunalımlar yoktur olamaz.

Planlı sosyalist ekonomi, üretici güçlerin en etkili ve en iktisadi kullanımını sağlar, üretimde rekabet ve anarşi sonucu kapitalizme özgü o korkunç maddi kaynaklar ve emek-gücü savurganlığından toplumu korur.

Kapitalizmde, rakiplerinden duydukları korku ile, tekellerin teknik sırları saklama eğilimi, bilimsel ve teknik yeniliklerin genel uygulanımını geciktirir. Sosyalizm, en geniş bilimsel ve teknik gelişme olanakları sunar. Tüm ülke ölçüsünde kesintisiz teknik yetkinleşme, sosyalizmin belirleyici özelliğidir. Bilim ve teknik geliştirmeyi, yeni tipte makine ve olanaklar yaratmayı, bunları üretimde uygulamayı gözeten önlemler, ekonomi planlarının tamamlayıcısıdır.

yıkımdır. Sosyalist toplum işsizliği kökünden kazımıştır, yöntemli olarak, plan gereğince, uzmanlar yetiştirir ve onların ulusal ekonominin çeşitli kollarına dağılımını sağlar.

SOSYALİZMDE İŞGÜNÜ

Üretim araçları, sosyalist mülkiyet durumuna geldiği için, işgünü süresinin yöntemli olarak düzenlenmesi zorunlu ve pratik bakımdan da olanaklıdır.

Kapitalizmin gelişmesinin tahlili, ek emek-zamanını artırmak için, kapitalizmin, işgünü süresini, normal sınırları ötesine uzatma eğiliminde olduğunu açıkça ortaya koyar.

İşçi sınıfının örgütlü savaşımları, kapitalistleri, emek-zamanının bir miktar azaltılmasına razı olmak zorunda bırakır. Ama onlar, çalışmayı yoğunlaştırarak, bu azalmayı fazlasıyla karşılarlar. Oysa, işgünü süresinin azalmasına, çalışmanın kolaylaştırılmasına ve yapılan işten zevk alınması, sosyalizmin önünde olan bir boyuttur.

Sosyalizmde, işgünü ve işahtası süresi, doğrudan doğruya emek üretkenliğine bağlıdır. Çalışma saatlerinin azaltılmasının üretimde bir azalma sonucu vermemesi gerekir. Bu nedenle, sosyalist işletmeler, işgünü ya da işahtası süresini plan tahminlerine göre kısaltmaya hazırlanırken, işçinin saat başına üretimini artırmak ereğiyle, teknik ve örgütlenme düzeyinde çeşitli önlemler alırlar. Yapım yöntemlerini yetkinleştirir, üretimi daha uyumlu bir duruma getirir, iş örgütlenmesindeki kusurları düzeltirler vb.. Yönetim ve toplumsal organizmalar, işçiler arasında büyük bir açıklama çalışması yapar, öğretim ve mesleki yetkinleşme dersleri düzenlerler.

Emek üretkenliğinin yükselmesine

(Devamı Sayfa 13'te)

SOSYALİST DEVLETİN İKTİSADİ ROLÜ

(Baştarafı sayfa 12'de)

yarayan bütün etkenlerin ussal uygulanımı, sosyalist topluma, ücretleri düşürmeksizin işgünü süresini kısaltma ve üretimi durmadan artırma olanaklarını sağlar.

İşgününün kısalması, boş zamanlarda bir uzama anlamına gelir. Böylece, emekçi daha iyi dinlenebilir, mesleki yetkinleşme ve genel bilgi edinmek için daha çok zaman ayırabilir, ve bu da, üretimde yeni bir artış, ücretlerde yeni bir yükselme sağlar.

Emeğin, gerekli-emek ve artı-emek olarak bölünümü sosyalist toplumda varlığını sürdürür, ama toplumsal ve iktisadi içeriği kapitalizmde olduğundan bütünü farklıdır.

Sosyalizmde, gerekli-emekten, emekçilerin maddi ve kültürel gereksinmelerini karşılamaya yarayan tüm emek harcamaları anlaşılır. Bu emek ürününe, gerekli ürün denir ve tüketim mallarıyla kişisel hizmetleri kapsar.

Artı-emek, sosyalizmde, toplumun üretimi artırmak ve yedeklik ve güvenlik fonları oluşturmak için yaptığı emek harcamalarını kapsar. Bu emek ile üretilen ürüne, artı-ürün adı verilir. Artı-ürün, üretim araçları ve tüketim malları tarafından oluşturulur. Devlet yönetiminin geçim araçlarını sağlayan ve ülkenin savunmasının gerektirdiği giderleri karşılayan şey de, bu ek emektir.

Emek-gücü, sosyalizmde, artık bir meta olmadığı, bir değer taşımadığı için, ücret de emek-gücü değerinin fonksiyonu olmaktan çıkar. Gerekli ürünün sınırları, sosyalizmde, kapitalizme göre genişler, çünkü sömürücü sınıfların asalak tüketimi ile ekonominin kendiliğinden gelişmesinin neden olduğu toplumsal emek kayıpları ortadan kalkar.

Emek ve emek ürününün, gerekli emek ve gerekli ürün ile artı-emek ve artı-ürün olarak bölünüşü, sosyalizmde, toplum tarafından düzenlenir. Toplumsal emek ve toplumsal ürünün bu iki tamamlayıcı parçası arasında düzenli bir ilişki kurmak ve bu ilişkiyi sürdürmek zorunludur. Eğer toplumsal ürünün gereğinden çok bir bölümü kişisel tüketime ayrılırsa, genişletilmiş yeniden-üretim yavaşlayacak, toplumun maddi ve teknik temeli güçten düşecek, emek üretkenliği daha yavaş artacak ve sonunda emekçinin maddi durumu iyileşmekten geri kalacak.

Eğer artı-emek ve artı-ürün, gerekli-emek ve gerekli ürün zararına, doğruluktan uzak bir biçimde artarsa, bu durum, üretimde çalışan emekçilerin maddi durumu üzerinde yansımaktır. Bu nedenle, bir yandan gerekli-emek ile artı-emek, öte yandan gerekli ürün ile artı-ürün arasındaki niceliksel ilişkinin yöntemli düzenlenişi, sosyalist ekonominin büyük gelişme sorunlarından biridir.

TOPLUMSAL EMEK ÜRETKENLİĞİNİN KESİNTİSİZ ARTIŞI

Emek üretkenliğinin artışı, her türlü iktisadi ve kültürel, toplumsal ilerlemenin, baş koşuludur. Emek üretkenliğinin artışı, sosyalizmin genel iktisadi yasalarından biridir.

Kapitalist toplumda, üretimin dolaysız amacı emekçilerin gereksinmelerini karşılamak için maddi malların artırılması değil, karların artırılması, burjuvazinin zenginleştirilmesidir. Bu amaca, yalnızca emeğin üretici gücünü yükselterek değil, çalışmayı yoğunlaştırarak, işgünü süresini uzatarak, ücretleri düşürerek de erişilebilir.

Yeni bir tekniğin uygulanması sözkonusu olunca,

kapitalist, bundan ne kadar yeni kar elde edebileceğini düşünür.

Üretim araçlarının sosyalist toplumsallaşması, emek üretkenliğinin artışı karşısında toplumsal sınır ve engelleri ortadan kaldırır. Üretim artışı ve üretim araçları tutumu için sınırsız olanaklar sunar.

Ulusal gelir artışı, iki etkene bağlıdır: Maddi üretim alanında çalışan emekçilerin sayısındaki artış ve emek üretkenliğinin yükselişi. Ama, emekçilerin sayısındaki artış, emek üretkenliği düzeyi aynı kaldığı takdirde, emekçi başına düşen maddi mallarda bir artış olmaz. Oysa, sosyalist toplum, halkın maddi ve kültürel düzeyini sürekli olarak yükseltmek ister.

Yeni toplumun tüm toplumsal ve kültürel sorunları, emek üretkenliği artışına sıkı sıkıya bağlıdır. Sosyalizm ve komünizmin maddi ve teknik temelini yaratılışı, emekçilerin teknik ve kültürel düzeyinin yükselişi, çalışmanın kolaylaştırılması, işgününün kısaltılması, konut yapımı, halk tüketiminde miktar ve kalite düzeyindeki yükseliş emek üretkenliğinin artmasına bağlıdır.

SOSYALİZMDE META ÜRETİMİN ZORUNLULUĞU

Sosyalizmde meta üretiminin zorunluluğu, sosyalist üretimin her iki temel biçiminin varlığından kaynaklanmaktadır: Devlet biçimi ve kolektif iktisadi biçim. Devlet işletmelerinin ürünleri devlete ve kolektif iktisadi ürünler Kolhozlara ait olduğundan, alım satım yoluyla değişim sanayiyle tarım arasındaki iktisadi bağların vazgeçilmez bir biçimidir.

Devletin ve kooperatiflerin toparlama ve toptan alım yoluyla Kolхозlardan aldığı tarımsal ürünler ve hammaddeler ve kolektif iktisadi pazarda satılan tarımsal ürünler, bu anlamda metadlardır.

Meta üretimi, sosyalist toplumda, kapitalizmde olduğu gibi sınırsız ve kapsamlı bir yaygınlığa sahip değildir. Meta üretimi ve meta dolaşımı alanı, öncelikle kişisel gereksinim eşyalarıyla sınırlıdır. Sosyalist toplumda işgücü meta değildir.

SOSYALİST TOPLUMDA PARA

Sosyalist toplumda, paranın ve parasal dolaşımın varlığı meta üretimine bağlıdır.

Sosyalist toplumda para, kapitalist toplumdaki sermaye, yani ücretli emeğin sömürü aracı hizmetini gören paradan ayrılır. Sosyalizmde para, sermaye durumuna gelemmez. Sosyalist toplumda, hiç kimse, sömürmek için işçi tutup çalıştıramaz.

Paranın büyük istikrarı, sosyalizmin kapitalizm üzerindeki büyük bir üstünlüktür. Para, kapitalist ülkelerde çoğu kez ulusal ekonomi gereksinmelerini çok aşan bir miktarda çıkarılır. Bunun sonucu, kimse, parası ile yarın, ne alabileceğini kesinlikle söyleyemez. Kapitalist toplumda, paranın satınalma gücü istikrarsızdır.

Sosyalist toplumda, devlet başlıca meta üreticisidir, kooperatif sektörü de o yönetir. Bundan ötürü, kooperatif işletmelerin, ne miktarda emtiayı pazarda satışa çıkarabileceklerini bilir.

Sosyalist toplumda, metalar, plan tarafından saptanmış değişmez fiyatlarla satılır. Devlet Bankası tarafından dolaşıma çıkarılan para hacminin meta fiyatları tutarı ile sıkı uygunluğuna gözkulak olmak için, sosyalist ülkelerin plan servisleri nüfusun parasal gelir ve gider bilançolarını hazırlarlar. Böylece paranın satınalma gücü olağanüstü bir kararlılık kazanır.

-SÜRECEK-

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

YA ARAMIZDAKİ ÇATLI'LAR!...

Susurluk'ta meydana gelen kaza sonrası siyasetçi-mafya-polis işbirliği üzerine çok şeyler söylendi, söylenmeye de devam ediyor. Aslında tüm bu söylenenler yeni değil, yargısız infazlarıyla, faili meçhul cinayetleriyle devlet, kuruluşundan beri bu işleri yapıyor. Yeni olan tüm bu işlerin devlet katındaki kişilerce kabul edilip, bir anlamda itiraf edilmiş olmasıdır...

İddialara bakılacak olursa, tüm bu olayların itiraf edilmesinde bizzat MİT'in büyük rolü var. Susurluk'ta meydana gelen kazanın üzerinden daha onbeş dakika bile geçmeden, ilgili makamlar dışında kimsenin gerçek kimliğini bilmediği kişinin gerçek kimliği kamuoyuna ilan ediliyor.

Kimliği açıklanan kişi de, açıklayan kişiler de devletin görevlisi. Açıkçası devlet kendi kendini kamuoyuna "ispiyon" ediyor.

Niye?

Belli ki geniş anlamda iktidar uğruna yapamayacakları şey yok bu insanların. Tüm bunlar dikkate alındığında, bu insanların iktidar uğruna faili meçhul(?) cinayetler işlemeleri, yargısız infazlar yapmalarına şaşmamak lazım. Burjuva devletin özü bu değil mi zaten?

Halk arasında sıkça kullanılan bir söz vardır: "T.C hapşırırsa, KKTC nezle olur."

Bu söz Susurluk gelişmeleri ile de kendini kanıtlamış oldu.

Meğer şu "faili meçhul" ilan edilen Kutlu Adalı cinayetinin işlendiği dönemde, TC'nin "uzman" belgesi verdiği, onsekiz yıl polis ve Interpol tarafından "aranan" azılı katil Abdullah Çatlı KKTC'deymiş. Kutlu Adalı cinayetinde kullanılan silah ile Susurluk kazasında mercedesten çıkan silahlar arasında büyük benzerlik var.

Hepsi bu da değil. Hani şu Türkiye'den bizleri Rum saldırılarından "korumak" için gelen ülkücü faşistler var ya, meğer aynı dönemde Abdullah Çalı'da KKTC'ye gelmiş.

Aynı Abdullah Çatlı, bir kez de 1993 yıllarında KKTC'ye gelmiş. Bu kez "gizli" bir iş için değil, bizzat yetkililerin bilgisi dahilinde Girne karakolunda soruşturma yapmak üzere geliyor KKTC'ye.

Abdullah Çatlı Türkiye'de bir ifadesinde adres olarak polis lojmanlarını vermiş diye konu haber oluyor. Bu da birşey mi? Adam bizzat karakola giriyor, polis müfettişini bir göz işareti ile dışarıya gönderip Semra Eker isimli kadını "sorguluyor". İşte haber bu. Yaparsanız bunu haber yapın, nasıl olur diye sorgulayarsanız bunu sorgulayın ve şu sorulara yanıt arayın:

1. Abdullah Çatlı'nın sahte pasaportla Ercan Havaalanından, hem de VIP salonundan girişini sağlayan güç veya güçler kim?

2. Abdullah Çatlı'yı Girne karakoluna sokup soruşturma yetkisi veren güç veya güçler kim?

3. Şu anda KKTC'de bu aynı güçlerin koruyup kolladığı ve gerektiğinde "kutsal" devlet çıkarları uğruna kullanılacak kaç tane daha Abdullah Çatlı var?

Yanıt bulunacaksa bu sorulara yanıt bulun. Yoksa, siz de "devlet için kurşun yiyen de, kurşunu atan da şerefli" diyecekseniz hiç konuşmayın daha iyi.

KIBRIS SORUNU DOSYASI

Değerli Okuyucu;

Altıncı sayımızdan itibaren yayınladığımız "KIBRIS SORUNU DOSYASI" isimli dosyamız gazetemizin Kıbrıs Sorunu ile ilgili görüşlerinin ikinci bölümü ile devam ediyor.

Konu ile ilgili yazımızın üçüncü bölümünü gelecek ayki 13. sayımızda bulacaksınız.

Görüş ve eleştirilerinizi bekliyoruz.

KIBRIS
SOSYALİST
GERÇEK

Burjuvazinin ulusal sorunu çözmedeki bu yeteneksizliği onların yarattıkları burjuva şartlarda uluslar arası ilişkilerin zora ve sömürüye dayanmak zorunda olduğu genel tespitinin ötesinde siyasi bir işçi sınıfı ve onun önderliğindeki küçük burjuvazinin devrimci kesiminin uluslar arası ilişkilerin karşılıklı kalkınma ve gönüllü işbirliğine dayalı olarak yürütülecek devletler(Sovyet devleti) kurmak için emperyalizme(yerel büyük burjuvazi de dahil olmak üzere Dünya burjuvazisine) karşı yürüttüğü savaşım.Ekim 1917 Devrimiyle başlayan bu eğilim, bugün ulusal sorunun çözümünde tek alternatif olarak karşımızda durmaktadır.Ya bu eğilim zafer kazanır, ya da uluslar arası ilişkiler barbarlığa döner.Bu eğilimin zayıflığı nedeniyle uluslar arası ilişkiler gözlerimizin önünde barbara ilişkilere dönüşmektedir.Siyasette aktif olupta ittifaklar sorununu ele almamak imkansızdır. Ne kadar güçsüz isen, yani düşmanına kıyasla güçlerin ne kadar zayıfsa o kadar çok müttefike ihtiyacın vardır. Başka türlü sonuç almak imkansızlaşır.Mesela Kıbrıs'ın Rum ve Türk burjuvazisi bu basit siyasi öğretiye sürekli uyar. Onların kimlerle ne amaçlarla ittifaklar oluşturduklarına, bu ittifakların Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri açısından ne sonuçlar verdiğine değiniriz ki, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazilerinin ittifak siyasetleri ile üç cepheli ve çok bilinmezli bir denklem adını taktığımız Kıbrıs Sorunu bir ve aynı şeylerdir.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk burjuvazisi varlığını ve dolayısıyla Kıbrıs'ın gelişmesini böylesi müttefiklerle oluşturdukları ittifaklara, onlarla birlikte oynadıkları barbara oyunlara bağladıkları oranda, Kıbrıs'ın işçi ve emekçilerinin onlarla ittifak araması kendi kendini kandırmakla eş değerlidir. Onlar, müttefikleriyle birlikte Kıbrıs sorununu yaratan ve sürdüren güçler cephesindeki, emperyalist cephedeki yerlerini almış durumdadır ve onların bu cepheyi yarmak, bu cepheyi terk etmek diye bir düşünceleri yoktur. Onların siyaseti müttefiklerinin siyasetine göbekten bağlıdır ve bu siyaset Kıbrıs Sorununu bir çözüme götürme siyaseti değil, Kıbrıs'ta etkinlik kazanmak, rakibinin etkinliğini ise zayıflatmak siyaseti yani sorunu çözmek değil üretmek siyaseti, savaş ve katliamlar siyasetidir. Bunların ve müttefiklerinin ellerinden başka bir şey gelmemektedir.

Bu tespit doğru ise, bu tespit Kıbrıs tarihinin, Kıbrıs'taki burjuva güçlerin siyasetlerinin doğru bir değerlendirmesine tekabül ediyorsa,

bundan iki kesin sonuç çıkar: Birincisi, Kıbrıs Sorununu çözmek Kıbrıslı işçilerin omuzlamak zorunda oldukları bir sorundur. İkincisi, Kıbrıs'ın Rum ve Türk büyük burjuvazisi emperyalizm cephesindeki yerlerini almışlardır ve bu nedenle Kıbrıs Sorununu çözmek için işçilerin onlarla bir ittifak oluşturmaları imkansızdır.

Biz bu sonuçlara varıyoruz. Kıbrıs'ta ki sınıfsal güçlerin siyasetlerini inceleyip, Dünya ve Kıbrıs tarihini inceleyip başka bir sonuca varmak mümkünse işitmek isteriz. Böylesi konularda "hata" yapmak ile emekçilerin kanına girmek arasında zerre kadar fark yoktur. Siyasette niyet değil sonuçtur belirleyici olan. Niyetimiz Kıbrıs sorununu çözmek iken, pratik sonuç olarak Kıbrıs'ın işçi ve emekçilerini sorunu çözmek yerine, burjuvazinin çıkarlarını savunmak için gerekli olan katliamlara, savaşlara sürüklersek biz de katiller, caniler safındaki şerefsiz, rezil yerimizi istesek de istemesek de almış oluruz.

Devam edelim. Kıbrıs işçi sınıfının, bir bütün olarak birleşse, bir bütün olarak tek bir örgüt içinde ve tek bir siyaset için savaşa girse bile ne kadar güçsüz olduğu, Dünya Emperyalist Sisteminin Kıbrıs'ta oluşturduğu yumakta yer alan burjuva güçlerle kıyaslandığında ne kadar güçsüz kaldığı bize göre akli evvele malumdur. Kaldı ki Kıbrıs'ta da burjuvazi elini kolunu sallayıp boş durmamakta, Kıbrıs'ta da burjuvazi işçi sınıfı saflarında çalışmakta ve işçileri burjuva görüşlere uygun olarak örgütlemekte, böylece de işçilerin hiç değilse bir kesimini kendi burjuva amaçları için kullanmaktadır.

Demek ki Kıbrıs'ta da işçilerin önündeki birincil görev kendi saflarındaki burjuva etkileri yenmek, kendi saflarında sınıf çıkarlarına uygun, sınıf siyasetine uygun bir birlik oluşturmaktır.

Demek ki, bu zor görev için çalışmak ve bu zor görevi başarmak bile Kıbrıs işçilerinin düşmanlarını alt etmesine ve böylece Kıbrıs sorununu çözmesine yeterli değildir. Müttefikler sorunu ele alınmalıdır.Bu müttefikler (yarı proleterleri bir kenara bırakırsak) sadece ve sadece Kıbrıs'ın emekçi kesimi olabilir. Kıbrıs'ın esnaf, zanaatkar, çiftçi ve entellektüelleri. Bunların, yani küçük burjuva sınıfın çeşitli katmanlarının devrimci kesimleri. Kıbrıs'ta ancak bunlar emperyalizm karşıtı bir cephede yer alabilirler.

Fakat, Kıbrıs'ta da burjuvazi elini kolunu sallayıp boş durmamakta, Kıbrıs'ta da burjuvazi küçük burjuva sınıfın saflarında çalışmakta ve onları burjuva görüşlere uygun olarak

NE YAPMALI?

BÖLÜM 2

örgütlemekte, böylece de küçük burjuvazinin hiç değilse bir kesimini kendi burjuva amaçları için kullanmaktadır.Demek ki Kıbrıs'ta da işçilerin önündeki görevlerden biri küçük burjuvazi saflarındaki burjuva etkileri yenmek, onlarla ülkenin ve emekçilerin çıkarlarına uygun, işçi sınıfının siyasetine uygun bir birlik, anti-emperyalist bir cephe oluşturmaktır.

Fakat, Kıbrıs işçi sınıfı bir bütün olarak birleşse, küçük burjuvazinin devrimci kesimiyle anti-emperyalist bir cephede birleşse, yani Kıbrıs halkı bir bütün olarak tek bir örgüt içinde ve tek bir siyaset için savaşa girse bile onun ne kadar güçsüz olduğu, Dünya Emperyalist Sisteminin Kıbrıs'ta oluşturduğu yumakta yer alan burjuva güçlerle kıyaslandığında ne kadar güçsüz kaldığı bize göre akli evvele malumdur.Demek ki, Kıbrıs'ta anti-emperyalist cepheyi oluşturmak, bu zor görev için çalışmak ve bu zor görevi başarmak bile Kıbrıs işçilerinin düşmanlarını alt etmesine ve böylece Kıbrıs sorununu çözmesine yeterli değildir.Demek ki, Kıbrıs işçi sınıfı ittifaklar siyasetini Kıbrıs dar alanı ile kısıtlıyamaz.O zaman şu sorun gündeme gelmektedir. Bu müttefikler nerelerde ve kimler arasında bulunabilir? Kıbrıslı Rum ve Türk burjuvazisi bunları Yunanistan, Türkiye, İngiltere, Amerika, Avrupa'da, buralardaki burjuva sınıflar arasında bulmaktadır ve böylece de Kıbrıs Sorunu denilen sorunun oluşmasına yol açmaktadır. Kıbrıs'ın işçileri ve etraflarında örgütledikleri tüm Kıbrıs halkı bu müttefikleri nerede ve kimler arasında bulabilir ki Kıbrıs sorunu diye bilinen sorunu çözebilirler?

Aynı yerlerde ama bu sefer bu ülkelerin işçileri ve küçük burjuvazilerinin devrimci kesimleri arasında.

Eğer Kıbrıslı Rum ve Türk burjuvazileri kendi ittifak siyasetleriyle Kıbrıs sorununu yaratıyor ve sürdürüyorlarsa, bu siyasetin tam tersi karakterli olan Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçilerinin yukarıda önerdiğimiz ittifak siyaseti de bu sorunu çözecektir.

Başka bir alternatif de yoktur.

Kıbrıs'ta işçi ve emekçi kesim saflarında faaliyet gösteren ve herkesin kolaylıkla idrak edebileceği relatif güçsüzlüklerinin bilincinde olan bazı küçük burjuva ve işçi partileri yukarıda değindiğimiz ittifak siyaseti yerine tamına da Kıbrıs sorununu ortaya çıkartan ve sürdüren burjuva güçler arasında müttefikler arama siyasetini geliştirmişler ve uygulamaktadırlar. (Kıbrıs Türkü, Kıbrıs Rum tarafı ile toplumlararası sorununu çözüp Avrupa Birliği ile bütünleşme sürecine giremezse kendi istenci (iradesi) dışında sokulduğu Türkiye ile bütünleşme (entegrasyon) süreci içinde varlığını ve kimliğini yitirecektir. Özker Özgür, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, sayı 9.)

Böylesi bir ittifak arayışına yol açan faktörlerden birisi işçi sınıfı hareketinin dünya çapındaki zayıflığıysa, bir diğeri ve belirleyici olanı da böylesi ittifak

arayışı içinde olanların burjuvazi tarafından tuzağa düşürülmeye, kandırılmaya dünden hazır sağcı güçler olmalarıdır. AB üyeliği bize yapısal uyum yardımıyla elini uzatacak, masrafı ödeyecek ve

çağdaşlaşacağız.Avrupalı'yı bir birliğe götüren hukuk devleti etnik sorunlarının en iyi ilacıdır.Uygulanmış başarılı olmuştur....Evimiz temizlik ister ve tek umut federasyon ve AB üyeliğidir. Alpay Durduran, Avrupa Birliği, 14 Nisan 1996 Yeniçağ.)

Böylesi bir siyaset kendilerinin ve/veya Kıbrıs halkının güçsüzlüğüyle izah edilemez. Çünkü, böylesi siyasetlerle güçsüzlük güçlülüğe dönüştürülemez. Güçsüzlük sürdürülür. Dolayısıyla da emperyalistlerin kampında Kıbrıs üzerine oynanan oyunlara müdahale edebilme yeteneği hiçbir zaman elde edilemez. Bizim önerdiğimiz siyaset ise güçsüzlüğü güçlülüğe dönüştürmenin yolunu açar, emperyalistlerin Kıbrıs üzerinde oynamaları kaçınılmaz olan oyunlara dur diyebilmek için gerekli ve şart olan burjuvaziden bağımsız bir gücün oluşturulmasına başlanmasını ve süreç içinde bu gücün oluşmasını mümkün kılar.Başka alternatif yoktur.

Biz bu sonuca varıyoruz. Kıbrıs'taki sınıfsal güçlerin siyasetlerini inceleyip, Dünya ve Kıbrıs tarihini inceleyip başka bir sonuca varmak mümkünse işitmek isteriz. Böylesi konularda "hata" yapmak ile emekçilerin kanına girmek arasında zerre kadar fark yoktur. Siyasette niyet değil sonuçtur belirleyici olan. Niyetimiz Kıbrıs sorununu çözmek iken, pratik sonuç olarak Kıbrıs işçi ve emekçilerini sorunu çözmek yerine, burjuvazinin çıkarlarını savunmak için gerekli olan katliamlara, savaşlara sürüklersek biz de katiller, caniler safındaki şerefsiz, rezil yerimizi istesek de istemesek de almış oluruz.

Kıbrıs'ta işçi sınıfının çözmesi için önünde duran acil sorun tüm burjuva mülkiyete el koymak, topyekün burjuva ilişkileri yok etmek sorunu değildir. Bu sorun Kıbrıs halkının ulusal katliamlardan, gerici savaşlardan, barbarlığın dik alası olan böylesi pisliklerden kurtarılması, Kıbrıs'ın bir asker, silah ve askeri üsler yuvası olmaktan çıkartılması sorunudur. Bu sorun sadece işçilerin değil, tüm Kıbrıs halkının sorunudur.Bu nedenle biz Kıbrıs'ta küçük burjuvazinin devrimci kesimlerini de kapsayan bir ittifak öneriyoruz.

Küçük burjuvazi burjuva bir sınıftır, proleter bir sınıf değil. Onlarla ittifak istendiği oranda, Kıbrıs'ta burjuva şartların doğrudan hedef alınmadığı açıktır. Hem burjuva ilişkileri yok edeceğim demek hem de küçük burjuvaziye ittifak önermek her halde küçük burjuva sosyalizminden müzdarip kişi ve partilere özgü bir siyaset olurdu. Biz öyle yapmıyoruz. Biz burjuva ilişkileri tümünden yok etmeyecek bir ittifak öneriyoruz.Bugünün şartlarında büyük burjuvazi ile birleşmek, ittifak kurmak imkansızdır çünkü onlar Kıbrıs sorununu

(Devamı Sayfa 10'da)